

Dejan Crnomarković

BELEŠKE I KOMENTARI

(decembar 2024 - januar 2026.)

Dejan Crnomarković

BELEŠKE I KOMENTARI

(decembar 2024 – januar 2026.)

Palanačke novine

2026.

U knjizi su tekstovi koje sam u rubrici „Beleške i komentari“ objavljivao u medijima i na društvenim mrežama od početka studentskih i građanskih protesta.

autor

1.

Kada studenti-srednjoškolci-profesori-nastavnici ustanu protiv vlasti, to je pobuna pameti protiv neznanja, bahatosti, širenja mržnje, korupcije i kriminala, koji proždiru srpsko društvo.

Dogorela je trpnja i najbolji koje Srbija ima više ne mogu da podnesu sunovrat primarnih društvenih vrednosti i odsustvo normalnosti, a to je početak raspleta, koji je neizbežan.

Kap koja je prelila čašu, je nedvosmislena, i mora se reći monstruoza, rešenost režima da zataška novosadsku tragediju u kojoj je poginulo 15 ljudi i još dvoje teško povređeno i sve svoje kapacitete usmeri na izbegavanje sopstvene odgovornosti i svoj opstanak na vlasti.

Srpska pamet zna da je država iznad svakog režima - bar bi tako trebalo da bude - i da ima dovoljno resursa, odnosno profesionalaca, koji bi mogli da utvrde krivičnu i političku odgovornost za tragediju do koje je došlo usled loše obavljenih javnih radova.

U slučaju o kome je ovde reč, ne treba biti policajac ili tužilac i shvatiti da je potrebno samo pregledati originalnu dokumentaciju i pohapsiti sve one koji su donosili i sprovodili odluke, koje su dovele do tragedije.

Politički odgovorni su, naravno, svi funkcioneri koji su se slikali i hvalili uspešno obavljenim poslom rekonstrukcije Železničke stanice u Novom Sadu, a oni se jasno vide na snimcima sa nekoliko svečanih otvaranja i predizbornih poziranja, koja su održana na tom mestu.

Zapravo, iz dosadašnjih saznanja, do kojih se došlo pojavom uzbunjivača i analizama nezavisnih stručnjaka, jasno je da je nadstrešnicu srušila korupcija, a dugačak lanac onih koji smatraju da im pripada deo "kolača" doveo je do toga da je najmanje potrošenog novca uloženo u neposredne radove.

Odnos aktuelne vlasti prema javnoj imovini i narodnim parama, koji je tragičnim događajem rasvetljen u Novom Sadu, nije nikakav izuzetak ili izdvojeni slučaj, nego smišljeni i razrađeni sistem pljačke koji neprestano traje na svim nivoima vlasti, sa ciljem da se čak i najmanjim "šrafovim" omogući ekstra profit, kojim će biti trajno kupljeni za fanatičnu odbranu režima, uvek kada je to potrebno.

I upravo te slike, režimskih huligana i bitangi u jurišu na srpsku pamet, gledamo ovih dana na mestima gde se održavaju protesti ili pomeni žrtvama novosadske nadstrešnice.

U bumerang efektu te suludosti režima, povećava se broj onih koji se pridružuju protestima, a povećava se i broj zahteva čije se ispunjenje traži.

Kako stvari stoje, nedostajace mesta u zatvorima, kada počne svođenje računa (to će biti prilika da se procesuiraju i svi oni koji su se "omastili" u poslednjih tridesetak godina, i pronašli su "utočište" u biznisu ili aktuelnim opozicionim strankama).

A taj dan će sigurno doći, pre ili kasnije.

Dormit aliquando ius, moritur nunquam.

(decembar 2024.)

2.

Vreme je da počnemo da živimo u skladu sa svojim znanjem, stvarnim obrazovanjem, kapacitetom i kvalitetima, a ne po "pravilima" partijske hijerarhije koja priznaje samo poslušnost i poltronstvo.

Da bi to moglo da se dogodi, potrebno je unormaliti politički poligon u Srbiji.

Jedan od prvih koraka u tom pravcu je da građani-glasači imaju kvalitetnu alternativu, a da bi se to ostvarilo aktuelna srpska opozicija mora da se pročisti od beskorisnih likova koji drže vodeće pozicije u većini stranaka, kao i svih nesposobnih, potkupljivih i vlastoljubivih koji su u nekom ranijem periodu već sedeli u lokalnim ili državnim foteljama. Naravno, nisu svi bivši, po pravilu loši, ali većina svakako.

Prestrojavanje je preduslov za ozbiljniji ulazak opozicije u političku borbu sa aktuelnim režimom.

Da se ne bismo razumeli pogrešno, nije opozicija ključni nosilac odgovornosti za potpuni kolaps međuljudskih i društveno-političkih odnosa, kao i realno loš ekonomski položaj većine građana.

"Riba uvek miriše od glave."

Kreator svega što se dešava u Srbiji je aktuelna vlast.

Kako stvari stoje, pročišćavanje u vladajućim struktura, od lokalnog do državnog nivoa, trebalo bi, pre političkog, da bude obavljeno poligrafom. Sudeći po veoma vidljivoj i sve bahatijoj armiji novonastalih parajlija, mnogo tu ima posla, za policiju i tužilaštvo.

Najupućeniji u sve to su upravo funkcioneri na svim nivoima vlasti u Srbiji, od opštine do države, jer oni najbolje znaju šta su sve radili.

Međutim, neće se sami sankcionisati.

Šta više, mnogi bezmozgaši na položajima, a takvih je najviše, nemaju kapacitet da razumeju da krađa, poltronstvo i mržnja prema sunarodnicima suprotnih razmišljanja - nisu na spisku njihovih radnih obaveza. Pojedininima je, čak, takav odnos prema vlasti i narodnim parama nametnut od nadređenih u hijerarhiji vladajuće partije, po principu "uzmi ili ostavi, ako nećeš ti ima ko hoće".

Teško je izboriti se sa ološima u politici, ali mnogo teže je "opametiti" praznoglave.

I to čini još komplikovanijim poslom unormaljivanje Srbije.

Elem, potencijalno rešenje nam se događa ovih dana.

Pravac kretanja nam, svojom pobunom, utiru najbolji koje Srbija ima.

Zadatak koji im je nametnut od onih kojima je to posao je veliki, težak i spasonosan.

„Proleće stoji iza barikada s podignutom rukom...”

(decembar 2024.)

3.

U prirodi mnogih ljudi je da žele napredak i kvalitetniji život, pa se obrazovanjem i radom trude da to i ostvare.

Ima i onih koji smatraju da im lagodan život pripada, tek tako, i do njega pokušavaju da dođu lopovlukom, prevarom i raznim zloupotrebama.

U prirodi mnogih ljudi je nemirenje sa nepravdom i zlom.

Ali, ima i onih koji od nepravde i zla profitiraju.

I pre nego što, u tom kontekstu, počnete da razmišljate o ljudima koje poznajete, sa kojima živite, pa i o sebi lično, treba da znate da se samo jedna od ove dve grupe nikada ne dvoumi i beskompromisno veruje u sve svoje odluke - posebno u one koje donose korist.

Sa suprotne strane su normalnost i pristojnost, koji podrazumevaju razmišljanja, dileme i preispitivanja.

Uzmimo, kao (popularan) primer, političara kome ”biznismen” donese ”koverat” ili ”koferče” da bi dobio posao koji se plaća novcem iz budžeta. Taj političar, po pravilu funkcioner na nekom od nivoa vlasti, smatra da mu taj novac zaista pripada i da ga je pošteno stekao, samim svojim društvenim položajem. Takvih političara-funkcionera, koji su se obogatili krađom, u Srbiji je mnogo, a načini za to su dovedeni do ”savršenstva”.

Neverovatna je činjenica da se čak i u malim mestima, bez razvijene privrede, ”okreće” mnogo budžetskog novca i to je pravi magnet za alave tipove nikakvog morala, da obuku pobednički politički dres i sednu u obećavajuću fotelju. Najveće zlo nije činjenica da takvi postoje, jer uvek je bilo lopova i baraba - nego zašto posle krađa nisu na višegodišnjoj robiji, jer zaista nije teško otkriti ih.

Naime, ako izračunamo godišnju platu, recimo ministra, direktora u javnom sektoru ili predsednika neke opštine u Srbiji, koja bi mogla biti, na primer 150.000 dinara, dobićemo 1.800.000 dinara. Imajući u vidu ogromne troškove života, čak i da je plata nešto veća, ostatak novca gotovo da ne postoji. Čak i od ovakve, relativno visoke plate, nema ušteđevine.

Potom, upoređivanjem imovine, tog funkcionera i članova njegove porodice, pre i posle mandata, lako dolazimo do traženih odgovora. Retko ko, od političara-lopova će imati poverenja da nelegalno stečeni novac ili imovinu krije kod bilo koga van uže porodice (u koju spadaju i preci i pokolenja). Ako se, u tom krugu, u novostečenoj imovini pojavi vrednost koja prevazilazi zarađeni novac, jasno je da je stečena kriminalom i korupcijom. Takođe, dostupne su i informacije o računima u svim bankama, pa je i to lako proveriti. Realno, ne postoji način da se ukradeni novac sakrije, osim da se gotovina u stabilnoj valuti "zakopa" i ne koristi.

Najsofisticarniji način krađe, veoma popularan kod političara na svim nivoima, je uzimanje procenta u kešu od mnogih koji za nekakve poslove dobijaju novac iz budžeta.

Kako funkcioniše taj razrađeni sistem otimanja narodnih para?

Najčešći primer je kada "partijski biznismen" dobije posao asfaltiranja ulice, koji bi pod normalnim uslovima vredeo deset miliona dinara, ali "odgovorno lice" mu kaže da opštini (državi) fakturiše dvadeset miliona (ili više) i da mu odmah po izvršenoj uplati donese polovinu novca u kešu.

U javnost je čak procurela epizoda, na nivou "tužnog" vica, kada je jedan, sada već bivši ministar telefonskim pozivom vratio sa auto puta u svoju kancelariju biznismena koji je upravo potpisao veliki ugovor sa državom, rečima: "mene si preskočio".

Još jedan, veoma "popularan" vid korupcije u Srbiji je plaćanje političkih usluga u "kvadratima" stambenog ili poslovnog prostora, naravno za dobijanja građevinskih dozvola i ostale potrebne dokumentacije za izgradnju stambenih i poslovnih zgrada.

U ovakvim krimi-poslovima, svi učesnici imaju interes, a i smatraju da je sve čisto i da nema tragova prometa novca, jer se ne pojavljuje na računima, ali... Postoji nešto što se zove procena realne tržišne vrednosti obavljenog posla, koja bi morala da se poklapa sa fakturisanom cenom i svako odudaranje je jasan pokazatelj korupcije. Još lakše je otkriti malverzacije u građevinskim poslovima, prateći "trag" dokumentacije i dinamiku dobijanja od nadležnih službi. Kazna za ovakve zloupotrebe društvenog položaja i krađu narodnih para morala bi da bude veoma visoka za obe strane koje učestvuju u ovakvim kriminalnim radnjama.

Međutim, u Srbiji je stvorena nenormalna atmosfera da je normalno da političari u saradnji sa, takozvanim, partijskim biznismenima - krađu, i da niko i nikada ne robija zbog toga. To se, naravno, nije dogodilo samo od sebe, već je svakodnevnim medijskim i političkim delovanjem, obesmišljena normalnost, "ubijene" osnovne moralne vrednosti, i stvoren takav ambijent u društvu. Vremenom, to je postalo "normalno" i dovelo do toga da retko ko ulazi u političku arenu radi doprinosa opštenarodnom napretku, već isključivo zbog blizine novca i mogućnosti da se nekažnjeno - otme.

Zbog ovakvog sistema funkcionisanja u javnom sektoru, koji više nije tajna, odnos većine građana Srbije prema političkim subjektima gravitira od poniznosti siromašnijih i manje

obrazovanih, do gađenja upravo onih koji bi, svojim angažovanjem u političkom životu, mogli da donesu promene.

Tačnije, pristojnim ljudima su se smučili politika i političari i sve se više povlače iz javnog života, ili odlaze iz Srbije, što ide na ruku isključivo – političarima na vlasti.

Pogubnim uticajem medija, koji stvaraju i plasiraju lažnu sliku stvarnosti, veliki deo naroda je anestetiziran. Tome doprinose i siromaštvo, strah od "još goreg", kao i malobrojnost progresivnijeg dela stanovništva koji je odlučan da se svemu tome suprotstavi.

Srbija pod anestezijom omogućuje lopovima i bitangama da se ubrzano bogate i osećaju ušuškano, bez straha od posledica.

Autentičnost srpske politike je da se narodne pare slivaju paralelno, doduše prilično nejednako raspoređene, kako u džepove pojedinih iz vlasti, tako i iz opozicije. Uočljivo je kako i neki "borci za slobodu" uvećavaju svoju imovinu. To se jasno vidi posebno u manjim sredinama, gde se sve zna i veoma je teško sakriti imovinsko stanje od očiju javnosti, a i radi se, najčešće, o osobama koje vole "da se pokažu".

Želim i moram da verujem da na oba pola srpske političke scene ima poštenih, sposobnih i vrednih ljudi koji pokušavaju da ulože svo svoje znanje u normalnost življenja, ali oni su skoro neprimetni u masi političkih lešinara.

Pravi fenomen, zapravo, je običan građanin, glasač, koji i pored svog nestabilnog ekonomskog položaja podržava status quo, odnosno višedecenijski život na ivici egzistencije.

Zato je najiskrenija i ujedno najsramnija slika današnje Srbije čovek u majci sa logom aktuelne vladajuće stranke (u nekom prethodnom periodu mogao je to biti i logo bilo koje stranke na vlasti), koji stoji ispred kontejnera i pretražuje ga da bi pronašao hranu.

Makar i da je montirana, ona je suštinski – tačna.

(decembar 2024.)

4.

U bajci koju volim "najlepša je sloboda, najjača ljubav, a najoštija istina".

Zli gospodar Baš Čelik i njegova surova vojska su poraženi.

Veliko zlo savladao je mladić Nebojša, naoružan čudotvornim mačem, koji je stekao mudrošću i veštinom.

U odlučujućem obračunu uz njega je bio narod.

I tako se, u njihov kraj, vratila - radost života.

Pomislićete da sam sanjar koji "luta" bajkovitim, nepostojećim prostranstvima, kada u ovom ozbiljnom času, na ovom ozbiljnom mestu, prepričavam bajku.

Neki čitaoci će već ovde odustati uz misao da sam "zalutao".

I treba da odustanu.

Ovaj tekst pišem samo za sanjare, koji sanjaju - budni.

I hodaju ka svojim snovima.

Naime, kada se bajkovitost prikaže u slikama realnosti, kada bajka postane priča koja se dešava nama, nema razlike između nje i stvarnosti. Između ovog i onog vremena.

Da, gospodar je ponovo zao.

Da, njegova vojska je surova.

Pa šta?

"Ne boji se ko je zdrav..."

Jer, čudotvorni mač je u najboljim rukama.

Nose ga studenti.

Mudrost i veština im ne nedostaju.

Šta više!

Hrabrost i odlučnost, takođe.

Imaju ih i za izvoz.

Pokazali su nam da znaju šta je - radost života.

Sanjaju budni, zemlju "slobode, ljubavi i istine". I hodaju ka njoj.

Ako smo i mi, svi ostali budni sanjari, spremni za to, zli gospodar i njegova surova vojska će "odšetati" u zaborav.

Tako se upisuje u Bukvar normalnosti.

Sve Knjige, koje slede, biće lake, pitke, lekovite...

Srećna STUDENTSKA 2025. godina!

(januar 2025.)

Predugo se loše živi u Srbiji.

Višepartijski politički sistem je razvio podeljenost, agresivnost i borbu za vlast radi plena, a ne takmičenje političara za što veći doprinos napretku i bolji život svih građana.

I zaista, mnogi su se obogatili koristeći privilegije političke moći, neki su to platili životom ili robijom, ali većina je na slobodi i poseduje finansijsku moć da utiče i stvara ukupni ambijent u društvu kroz sopstveni sistem vrednosti.

Najgore je, svakako, bilo devedesetih tokom raspada države, koji je eskalirao u ratne sukobe, sa mnogo žrtava i razaranja što je izazvalo inflaciju i siromaštvo. Upravo u to vreme tadašnji režim je omogućio partijskom vrhu da se enormno bogati, a ratovi su pružili priliku kriminalcima da pod zastavom lažnog patriotizma pljačkaju i ubijaju.

Početkom dvehiljaditih zaličili smo na normalan narod i državu, ali je to kratko trajalo.

U poslednjoj deceniji, politički, društveno i ekonomski, više smo se vraćali u nazad, nego što smo napredovali.

Razmišljam, da li smo nešto naučili iz loše prošlosti?

Ima li nade da Srbija postane deo razvijenog sveta, čiji građani će živeti - bolje ili lošije - isključivo zahvaljujući ličnim kvalitetima, znanju i obrazovanju?

Bojim se, sve je manje mesta u čekaonici nadanja.

Umara hod po ivici normalnosti.

Mnogi su se predali.

Godinama se gaji agresija i prosipa po narodu.

Godinama se plasira mržnja i zanemaruje nasilje u javnom životu.

Godinama se sistematski uvećava podeljenost u društvu.

Sve više izgleda kao da se ta stvar neće dobro završiti.

Bojim se, pući će balon čemera.

Takva je realnost.

Svi ostali pogledi na srpski javni, pre svega politički život, su rezultat neinformisanosti, zaslepljenosti ili subjektivnosti zasnovane na interesima.

Čini se da je aktuelni ustanak, koji su podigli mladi i obrazovani, a pridružili im se svi ostali slobodnomisleći građani, poslednja prilika za povratak i utemeljenje normalnosti.

Potrebno je otvoriti oči zaslepljenima, razumeti njihov pogrešan pogled na stvarnost koji je predugo zamagljen medijskim manipulacijama, jer upravo oni su tas na vagi koji preteže.

”Lepa reč i gvozdена vrata otvara”, a ne priča o krezuboj Srbiji, sendvičarima i dve crvene.

(januar 2025.)

6.

Upravo smo na ekranima svojih televizora videli i čuli najsramnije, najbednije i najjadnije podnošenje ostavke u istoriji srpske politike.

Izgovorio ju je neki Miloš Vučević, koji je, KAO, obavljao dužnost predsednika srpske Vlade.

Još juče je bio bezgrešan, a danas je, kaže, ”objektivno odgovoran” pa podnosi ostavku.

To, KAO, znači da je Vlada pala, ali on bi da ostane tu još malo, dok BRAĆA koja vode državu smisle kako da preveslaju Rubikon.

Ostavku će, KAO, da podnese i gradonačelnik Novog Sada, bitanga odgovorna za zločine i napade na studente u vojvođanskom glavnom gradu.

I to je, KAO, to.

E, pa nije.

Na početku svega, što će se u narednim danima i mesecima dešavati u Srbiji, potrebno je da režim ispuni STUDENTSKE ZAHTEVE, a oni su jasni kao dan, razumljivi na prvo čitanje i glase: PRVI: kompletna dokumentacija i krivična i politička odgovornost za pad nadstrešnice, DRUGI: otkrivanje i kažnjavanje napadača na studente i građane, TREĆI: odbacivanje optužbi protiv uhapšenih na protestima, ČETVRTI: veća izdvajanja iz budžeta za fakultete.

Vlast je delimično ispunila zahteve koji je manje ”bole”, odnosno onaj deo koji ne ”dotiče” OSOBU koja je naredila da se skele skinu i novosadska železnička stanica pusti u rad bez upotrebne dozvole, što je dovelo do tragedije.

Taj je PRVI na listi krivične i političke odgovornosti.

Elem, braća su odlučila da (privremeno) žrtvuju svoje političke pione (koji su u međuvremenu postali milioneri) i neku "boraniju" iz firme koje su izvodile radove, da bi GLAVNI nalogodavac svega i svačega u Srbiji ostao zaštićen.

Ali, malo su se preigrali, sa suprotne strane su studenti, a ne političari iz pojedinih opozicionih stranaka, među kojima bi se sigurno opet našao neki Miki da izađe na izbore - koji su u najavi.

Studenti su već pokazali da su najozbiljnija i najodgovornija društvena, ali i politička snaga u Srbiji.

Ukoliko režim ne ispuni ono što traže, njihovi protesti će sigurno biti nastavljeni, a to će, pretpostavljam, dovesti i do dužeg generalnog štrajka u Srbiji.

U aktuelnoj društvenoj i političkoj situaciji jedino rešenje je hitno formiranje privremene Vlade (u kojoj bi bili stručnjaci, a ne političari) koja će sprovesti istragu i hapšenja svih odgovornih za zločin u Novom Sadu, ali i svih onih koji su godinama kršili zakone i Ustav Srbije.

Drugi zadatak privremene Vlade bio bi priprema fer i poštenih izbora na svim nivoima, po većinskom izbornom sistemu.

I to u najkraćem roku.

Sanjam izborne liste STUDENTSKE I VANSTRANAČKE SRBIJE, za učešće na parlamentarnim, pokrajinskim i svim lokalnim izborima.

OK, ako mora, neka bude uz podršku opozicionih stranaka, ali samo onih za koje se utvrdi da nisu sarađivale sa režimom.

Ta podrška bi (ali tek posle pročišćavanja članstva, lustracije i krivične odgovornosti za sve koji su protivzakonito profitirali, ranije dok su bili na vlasti, ili u toku opozicionog rada), mogla da sadrži SERVISIRANJE kampanje studentsko-građanskih izbornih lista, akcijama "od vrata do vrata" i dežurstvima na glasačkim mestima.

Pouzdamo znam da bi to bilo NAJBOLJE ZA SRBIJU.

(januar 2025.)

7.

Lik u skupom odelu sa zlim očima i prljavom savešću, saopštio nam je ideju svog šefa – jer sopstveno mišljenje nema - da bi deo neposlušnog naroda koji radi u prosveti trebalo zameniti

poslušnijim, a đake koji neće u školu, jer se protive lopovluku i nasilju u svojoj državi, kazniti neopravdanim izostancima.

Tačno znam kako se, u ne tako davnoj prošlosti, zvalo to što je taj izgovorio - i to mi tiltuje razum.

Ne može mozak da mi procesuirá prisustvo toliko zla i mržnje, koncentrisanih u jednom čoveku.

A zamislite, on je tek drugi na rang listi užasa koje smo ovih dana čuli od osoba koje su, valjda nekom greškom koje se povremeno dešavaju naivnim i ljutim narodima, zasele gde im nije mesto.

Top ludilo izgovorio je na televiziji onaj koga su u školi zvali Hulja, a u podzemlju Oskar, da je formirana specijalna grupa stranačkih Lojalista koja se okuplja i motiviše u crkvi, a zaklinje na vernost do smrti – baš njemu.

U prevodu na jezik normalnog, običnog čoveka, to znači da će Oskarova vojska krenuti na sve one koji pokušaju da ugroze Huljinu vladavinu.

Opasno se zaigrao, pogubio u sopstvenom ludilu (pre neki dan bi da "pusti Kobre" na studente..., "bilo bi dovoljno sedam osam sekundi"...).

Lično, ne osećam nikakvu odgovornost (oduvek sam bio u manjini, osim u epizodama 1996. i 2000.) zbog položaja koje zauzimaju osobe o kojima je ovde reč.

Prvi je, zapravo, niko i ništa, tek pion na šahovskoj tabli drugog, koga smatram štetčinom od kada se pre tri decenije pojavio kao sledbenik najveće političke pošasti u našoj istoriji.

Ali, osećam nespokoj.

Brigu, takođe.

Možda i strah.

Da, bojim se cene koju ćemo da platimo da bi živeli kao sav normalan svet, jer namnožilo se saučesnika u zločinu, bitangi u foteljama, koje će svim sredstvima braniti opljačkano.

Mnoge od njih čeka oduzimanje imovine i soba sa rešetkama, ali njihov otpor pravdi, od koje sigurno ne mogu pobeći, biće surov kao i njihovi zločini.

Neizvesno je da li ćemo na kraju prebrojavati samo izgubljene godine, ili mnogo više od toga.
(januar 2025.)

8.

Teško je zapamtiti sve "Pinokijeve" laži.

Jednostavno, radi se o osobi koja istinu - gotovo ne koristi.

Omiljena podvrsta laganja su mu, takozvane, obmane.

Jedna od takvih, koju "papagajiše" ovih dana, je "da se vlast u Srbiji VIŠE neće osvajati na ulici".

U svom poznatom maniru prevaranta i lažova, srpski "Pinokio", dok mu nos neprestano raste, izokreće činjenicu da aktuelni studentski zahtevi, zbog kojih se protesti na ulicama i događaju, uopšte ne pominju smenu vlasti već krivičnu i političku odgovornost za tragediju u Novom Sadu.

"Pinokio" veoma dobro zna, jer je i tada bio deo diktatorskog režima, da se vlast u Srbiji nije osvojila na ulici ni u prethodna dva slučaja koja cilja (1996-97. i 2000.), nego na ranije održanim izborima - čiji su rezultati menjani u korist vlasti, nakon zatvaranja biračkih mesta, što je dovelo do narodnog nezadovoljstva izraženog protestima na ulicama srpskih gradova.

Naime, na lokalnim izborima koji su održani 1996. godine tadašnja Koalicija Zajedno pobedila je u mnogim gradovima i opštinama, ali su članovi biračkih odbora ispred vladajuće koalicije SPS-JUL ispravljali rezultate glasanja. Izborna krađa je prvo otkrivena u Nišu, gde su i počeli protesti. Od polovine novembra 1996. godine do kraja februara 1997. širom Srbije su održavani građanski i studentski protesti. Građanski protesti trajali su 88, a studentski više od 117 dana. Rezultati izbora (odnosno pobeda opozicije) priznati su posle dolaska specijalnog izaslanika OEBS-a Felipea Gonzalesa 11. februara 1997., donošenjem leks specijalisa. Iz tog perioda pamtimo i tragični kontramiting koji je režim organizovao 24. decembra 1996. godine, pod nazivom „Za Srbiju“, na istom mestu gde su se pristalice koalicije Zajedno nedeljama okupljale. Taj događaj završio se pogibijom Predraga Starčevića i teškim ranjavanjem Ivice Lazovića, pristalica koalicije Zajedno, kao i sa više desetina povređenih na obe strane. Telo Predraga Starčevića, preminulog od posledica batinanja, pronađeno je na mostu Gazela, a slučaj nikada nije razjašnjen. Na Ivicu Lazovića je ispred prostorija SPO-a u Knez Mihajlovoj pucao iz pištolja Živko Sandić, član SPS-a iz Bečeja. Srbija je tog dana bila na ivici građanskog rata. Prema izveštaju RTS-a na kontramitingu je bilo pola miliona ljudi, a prema nerežimskim medijima oko 30.000.

Protesti građana 2000. godine počeli su nakon pokrađenih predsedničkih izbora na kojima je pobedio opozicioni kandidat dr Vojislav Koštunica, ali je Savezna izborna komisija, po nalogu Slobodana Miloševića, prihvatila veliki broj glasačkih listića sa prostora Kosova i Metohije na kome tada gotovo da i nije bilo srpskog stanovništva, a Albanci su izbore bojkotovali. Tada je Demokratska opozicija Srbije pozvala građane na proteste koji su održavani širom zemlje i kulminirali okupljanjem građana u Beogradu. DOS je zatražio da Slobodan Milošević 5. oktobra do 15 časova, prizna izbornu volju građana izraženu na saveznim, predsedničkim i lokalnim izborima održanim 24. septembra 2000., na kojima je kandidat Vojislav Koštunica pobedio sa 50,24%. Takođe je zahtevano i da generalni direktor, glavni urednik i uređivački kolegijum Radio televizije Srbije podnesu ostavke, a da RTS promeni uređivačku politiku i omogući

objektivno informisanje o zbivanjima u Srbiji. Tokom tog dana Slobodan Milošević se obratio građanima priznavši poraz na izborima. Nakon priznanja pobeđe dr Vojislava Koštunice na izborima za predsednika SRJ, formirana je privremena Vlada.

Tako se nekada narod suprotstavljao krađama na izborima i borio za pravdu i slobodu. U poslednjih desetak godina registrovane su mnoge krađe na izborima u Srbiji, pa čak i "uvoz" glasača iz okolnih država, ali reagovanje opozicionih stranaka i građana na to, nije bilo dovoljno energično, kao u događajima koje sam opisao.

Aktuelni studentski protesti, kojima se svakodnevno pridružuje sve više građana, nagoveštavaju promene, do kojih će sigurno doći na prvim narednim demokratski sprovedenim izborima.

Ali, pre toga režim će morati da pohapsi krivično odgovorne i smeni političke krivce za korupciju i kriminal koji su izazvali smrt 15 ljudi u Novom Sadu

Dakle, u višestranačkoj Srbiji, nakon 1990. godine, vlast se NIKADA nije osvajala na ulici.

Ali, kada diktator i njegov režim ukradu volju građana i ponište sve institucije, ulica postaje - Palata pravde.

(januar 2025.)

9.

Znaju šta su radili, počinju to i da priznaju, ali i očajnički traže način da "prežive" studentske i građanske proteste.

U tu misao može da se svede srpski režim danas, a cilj svega što sada rade i što će raditi je da "u fotelji" opstane - on.

To je postalo kristalno jasno posle njegovog tako lakog oproštaja od Vučevića.

Naravno, u četiri oka, kanula je koja suza – ledenica, dodato je "malo" na Miloševu gomilu, napravljen je i plan povratka koji se neće dogoditi.

Tako se Naprednjaci ispraćaju u "civilni život".

Pala je i zakletva "o ćutanju do groba", ali časna reč Vučiću nije dovoljna, potreban je okoreli saučesnik koji će ćutanjem čuvati i sebe.

U Vučeviću ga ima, kao, uostalom, i u Stefanoviću, Vesiću, Momiroviću...

Jer, plen je prevazišao plan.

Kralo se na svemu, duže od decenije.

Otimalo se - sve do papirnih džakova u betonu nadstrešnice.

Predano i prekovremeno punile su se slamarice "za našu decu i našu Srbiju".

Svaki uloženi evro imao je naprednjačkog "blizanca", često i više od toga.

Sada je plan da se studentski protesti zaustave padom Vlade i raspisivanjem provaljeno-lopovskih izbora.

Međutim, teško da će na tu ofucanu "foru" da prevari studente, a ne može ni da ih potkupi kao pojedine političare koji su, onomad, "potrčali" po bonus za izlazak na glasanje.

Studenti su ogolili srpski režim, skinuli mu masku "Pinku" i prikazali njegovo ružno, pokvareno lice mnogima koji su godinama bili obmanjivani lažnim vestima.

Na pozive za "dijalog", koje im danas upućuje onaj koji ih je gazio kolima, nazivao izdajnicima i stranim agentima i tukao bejzbol palicama, odgovaraju mu da nije nadležan za ispunjenje njihovih zahteva.

Naviguju ga na "fabrička" podešavanja, položaja na kome se nalazi.

Poništavaju mu umišljenost o nedodirivosti u kojoj odavno "stanuje".

I čiste za njim mržnju koju je prosuo po Srbiji.

(januar 2025.)

10.

Ponovo vlast plaća, sendvičima i dnevnicom, "ljubav" sopstvenih građana, ponovo kreću autobusi sa ljudima bez osmeha i nade, na mesto nove velike sramote i tuge.

Treba napraviti gužvu ispred prestola.

Treba pokazati da jeste - ono što nije.

Baš jedna je srpska vlast. Najjadnija.

Prava šibicarska.

Ima samo pokvarenu narav, pokradene pare, nešto huligana presvučenih u policajce, potkupljene državne činovnike i nekoliko stotina hiljada sićom plaćenih "članova" koji će da "prelete" - minut posle.

Ovih dana vlast pokazuje "srednji prst" narodu, šalje batinaše na studente i đake, montira kapuljaše da naplaćuju po 3000 dinara za prolaz kolima kroz lažne barikade, ubacuje drogu na fakultete, preti rafalima "u vazduh, pa u noge, pa .. zna se"...

Bedna je srpska vlast. Najbednija.

Ima zlu krv.

Loše poreklo.

I, verovatno, zasluženu budućnost.

Na staklenim nogama su staklene godine jednog nakaradnog režima.

Zna to i "svakodnevni govornik laži".

Ali ne ume drugačije.

Zna i da nema gde da pobegne, ako nova obmana "ne upali".

Mala je planeta.

Ovo je 21. vek.

Svet je promenljivog mentaliteta. Nema trajnih interesa.

I bekstva su - privremena.

Begunci dostupni.

(januar 2025.)

11.

Od kada se pojavio na političkoj sceni, pre više od tri decenije, u svojoj dvadesettrećoj godini, Aleksandar Vučić je počeo da živi na grbači naroda i to traje do danas.

Bio je narodni poslanik (više puta), ministar, potpredsednik i predsednik Vlade, predsednik države, a u vreme kada je Milošević "častio" Radikale Zemunom, i direktor Sportske hale "Pinki" (naravno, bez dana radnog iskustva, pre toga).

Njegova biografija - u koju je upisano i da je kao verni Šešeljev sledbenik obilazio ratišta i zagovarao krvoproliće, u Skupštini tražio sto za jednog, uzeo stančugu dok su na Srbiju padale bombe, kao ministar potpisao najsramniji Zakon o informisanju, a kada je stekao neograničenu vlast potpuno marginalizovao institucije, zakone i Ustav – je biografija truta, lažova, mrzitelja, neostvarenog huligana, verbalnog nasilnika i, verujem da će to uskoro shvatiti većina građana, inicijatora i nalogodavca mnogih krivičnih dela.

Jedan profesor na Beogradskom univerzitetu otkrio je da je pre ulaska u politiku Aleksandar Vučić bio poznat pod nadimkom Hulja i to dovoljno govori o tome kako su ga videli oni sa kojima je odrastao.

U srpskom podzemlju prepoznat je, u dopisivanju najvećih kriminalaca, kao šef pod pseudonimom Oskar.

Tokom dvanaest godina njegove nekontrolisane vladavine Srbija je izgubila imovinu i sve institucije koje je, čak i posle izgubljenog rata, imala na KiM.

Na unutrašnjoj političkoj i društvenoj sceni Vučić je utemeljio mržnju, nasilje, krađu, uvoz glasača, legalizovao državni kriminal i korupciju.

U svojoj privatnoj "političkoj" organizaciji pozicionirao je najveći šljam, ljude spremne na najveće zločine da bi sačuvali svoj komfor stečen zloupotrebama i kriminalom.

Njegovi "eksperti", ili on lično, izmislili su "savršenu" krađu koja se duže od decenije sprovodi u celoj Srbiji, kroz višestruko preplaćene infrastrukturne i građevinske poslove, u kojima im izvođači radova bar polovinu para vraćaju u kešu. Sve što se uvozi i izvozi podrazumeva i njihov "procenat".

Njegov svet je pun izmišljenih neprijatelja, pa čak i javno proziva svoje saradnike ako, na primer, letuju u Hrvatskoj.

Nemam vijugu kojom mogu da razumem kako se takva osoba našla na tako visokim položajima, kako se, uopšte, takva greška dogodila građanima Srbije?

Čak i kada u razmišljanja o tome "ukalkulišem" izneverena očekivanja građana od vlasti prethodnika, koja su proizvela inat, i poznatu osobinu našeg naroda da se u takvim situacijama razum ništa ne pita – još uvek ne razumem.

"Mnogo je, kume."

Dovoljno dugo - mnogo je - vidljivog, očiglednog zla u tom čoveku - da bi ga podržavao bilo ko, osim lešinara sa ličnim interesom, a takvih u Srbiji ne može da bude ni za pola cenzusa.

Elem, dogodilo se.

Kako god, cena takvih odluka je visoka.

Najviša.

Ali, morala bi biti i pouka za buduća vremena.

Pre toga, treba "prohodati" unazad, po trnju sopstvenih grešaka.

(januar 2025.)

12.

Osim pojedinih članova vladajuće stranke koji po direktivi, ali i iz ličnog interesa, objavljuju svakojake populističke parole, i takođe po direktivi mrze, vređaju i prete svima koji misle drugačije, ne susrećem baš nikoga ko podržava režim.

U (otetom) Jakšićevom sokaku, gde pijem prvu i drugu jutarnju kada sam u zavičaju, samo jedan lik, povremeno izusti nešto u korist vlasti.

Naime, po uzorku koji mi je dostupan, malom ali relevantnom za analizu - jer sadrži nekoliko hiljada ljudi - režim bi osvojio tek par procenata glasova (u taj procenat, naravno, nisu uračunati umrli i uvezani - koje vlast sabira u sigurne glasove).

Na društvenim mrežama uočljivo je da menjaju mišljenje i neki koji su ranije pokazivali simpatije prema režimu.

Sigurno je, da su stvaranju nove atmosfere u srpskom društvu krucijalno doprineli studenti i njihov protest protiv korupcije, kriminala i nepravde, kojima je kontaminirana vlast na svim nivoima.

Najobrazovaniji, a pokazalo se i najhrabriji i najpametniji, deo društva dolio je tu neophodnu "kap koja je prelila čašu" žuči kod mnogih građana Srbije.

Tinjalo je, ali se trpelo, sve do ivice ambisa.

Kada se bude stavila tačka na aktuelna dešavanja, koja pretenduju da postanu najznačajnija u našoj novijoj istoriji, trebalo bi (u dogledno vreme) da postanemo normalna, "dosadna" država u kojoj se živi pristojno, poštuju zakoni i Ustav, a političari su "samo neophodnost" bez imena i prezimena.

Alternativa bi bila nastavak diktature i represija pod komandom čoveka kome su mržnja, nasilje, pokvarenost, sebičnost i nemoral - sve od čega je sazdan.

Hajde da se ne foliramo, ima pametnih ljudi i u vladajućoj stranci, raznih funkcionera na svim nivoima vlasti, koji vide sa kim imaju posla i koliko smo zaglibili u zlo, ali pamet ne podrazumeva moral i poštenje, pa je izbor većine ćutanje koje im donosi profit.

I upravo neki od njih će jednog dana, da bi se spasli sobe sa rešetkama, ispričati autentičnu priču o braći, kumovima, partijskim drugarima i ostalom šljamu koji je u jednom tragičnom - ne ponovilo se - periodu okupirao i uništavao Srbiju.

(januar 2025.)

13.

U najnovijem "atentatu" na Aleksandra Vučića, rupa na putu ka Mokrinu "ubila" je gumu na državnom audiju.

U trenu, postala je to najpoznatija rupa na srpskim putevima, a guma koja je u njoj stradala zavređuje mesto u nekom muzeju propuštenih prilika.

Audi je "preživeo".

Kobre su se razmилele da "saniraju" štetu, dok je "reditelj" montirao film, koji je sniman iz drugog automobila u službenoj koloni.

A onda smo dobili filmsku tragikomediju na uvid: dok je guma pucala, audi poskakivao po putu, glavni glumac je čekao svoju rolu i pojavio se tek u sceni izlaska iz "ranjenih" kola, u zakopčanom kaputu u kome se – to je uobičajno, zar ne? - sedi u dobro zagrejanom automobilu.

Tek, naivni plan je propao.

Džabe se glumac smrzavao na vojvođanskoj vetrometini.

Džabe su zaurrali svi Informeri.

Džabe su se utrkivali u poltronizmu na fejbuku svi oni koji moraju.

Ostala je prazna stranica u Spomenaru.

Ali, videli smo još jednom, kako se u Srbiji vodi državna politika i informiše narod niže inteligencije i praznijeg novčanika.

Oskudevamo u istini, pravdi i poštenju.

"Sve ostalo imamo u robnim kućama Beograd."

(februar 2025.)

14.

Srpsko društvo danas je strogo podeljeno na one koji podržavaju studente i njihove zahteve i na one koji su napunili "slamarice" ukradenim narodnim novcem.

Vreme je za "ili jesi ili nisi..."

Ko to ne vidi, saučesnik je lopovskog režima.

U digitalno doba, i uz usijane društvene mreže, svima su dostupne sve informacije o aktuelnim događajima širom Srbije.

Ko odbija da prihvati realnost, saučesnik je lopovskog režima.

Sužava se prostor za toleranciju i razumevanje navijača "za siću".

Ko uđe u autobus i uzme "crvenu", saučesnik je lopovskog režima.

Pre samo stotinak dana bili su samouvereni, bahati i agresivni prema neistomišljenicima, a danas se tresu od straha, razmišljajući koga će - da bi sačuvao sebe - sledećeg da se odrekne i prepusti policiji i tužilaštvu.

Spisak postoji, napravio ga je njegov "računovođa" i upisao pored svakog imena – ukradenu cifru .

Spisak je, naravno, dug i "spušta se" do najmanje varoši.

I počelo je "precrtavanje".

Makar to bila i dogovorena hapšenja, uz bonus za ćutanje, svakako su rezultat studentskog pritiska na vlast i približavaju aktuelne događaje konačnom ishodu.

Naredni iznuđeni potezi režima moraće da budu oštiji prema lopovima u sopstvenim redovima.

A gotovo da nema nevinih ni na jednom nivou vlasti.

Ukradene su milijarde, koje se čak i ne kriju. Najvažniji članovi Vučićeve organizacije žive u vilama na Dedinju i Senjaku, u Trstu, stanovima u elitnim delovima grada, dvorcu kakav je izgradio vlasnik Pinka, vlasnici su jahti i avio kompanija...

Najveće krađe narodnih para realizovane su kroz javne radove, koji u Srbiji koštaju mnogo više nego bilo gde u Evropi, i kroz zloupotrebe prirodnih i državnih resursa.

Mnogo je dokaza na raspolaganju tužilaštvu, ako želi da radi svoj posao. U pitanju su jednostavne matematičke operacije.

Zato podrška studentima koji žele da promene sistem koji je razorio Srbiju, predstavlja egzistencijalno i civilizacijsko pitanje, i nije deo političkih simpatija prema strankama.

Vreme za povratak politike u društveni život doći će tek nakon "izlečenja" države i naroda od virusa kojim je jedan - agresivni mrzitelj normalnosti - zarazio celu naciju.

Tada će i Nobelovci moći da se vrate u klupe.

(februar 2025.)

Opet su mu savetnici "pomešali" alkohol i mikrofon.

Može biti i da je "preskočio" termin za tablete.

Tek, govornik se oteo.

"Javljam se samo na jedan skriveni broj jer znam da je Mile. Na ostale skrivene brojeve se ne javljam."

Polu publike - Bosanci iz Bosne i Hercegovine - palo je u trans.

"Moja knjiga biće bestseller u celom svetu, biće najčitanija ikada i prodavaće se u desetinama miliona primeraka."

Zagrmeli su tada i - domaći nadničari.

Tako je, u pauzama između sendviča i zapisavanja Sremske Mitrovice, a nakon tuče ispred autobusa zbog "neusaglašenih" dnevnica, obeležen Dan naprednjaštva.

Dan državnosti proslavljen je u Kragujevcu.

Obeležili su ga građani koji su se odazvali pozivu studenata, i svojevolejno, o svom trošku, došli u prestonicu Šumadije. Kako priliči povodu, doneti su i brojni pokloni.

Skup koji smo videli bio je veličanstveniji od svakog opisa.

O tome što se juče dogodilo u Kragujevcu, danas pišu svetski mediji, a pobuna srpske mladosti, koja traje više od sto dana, ostaće zapisana u istoriji kao najveći studentski i građanski otpor diktaturi u novijoj istoriji Evrope.

Podrška događaju, od strane naših ljudi, stizala je sa svih strana.

Normalna Srbija, svuda u svetu, srela se na Sretenje.

Ali, spektakularnom Danu državnosti prethodilo je herojstvo studenata, koji su prepešaćili stotine kilometara od svojih fakulteta u raznim gradovima do Kragujevca.

Na tom putu oni su bili jedini slobodni "medij sa nacionalnom frekvencijom" i informisali su građane u mestima kroz koja su prolazili o pravim razlozima svog protesta i zahtevima na koje režim nije odgovorio.

Mnogi građani uverili su se "iz prve ruke" da studenti nisu izdajnici i strani plaćenici, kako "informišu" režimski mediji.

Mnogi su prvi put videli pravo lice srpske mladosti koja se suprotstavila nepravdi i kriminalu.

To je najznačajnija pobeda minulih događaja.

Istina je prohodala Srbijom.

(februar 2025.)

16.

Da, tačno je, istoriju pišu pobednici, oni je, zapravo, zapisuju dok je stvaraju.

A ova naša je uklesana na stazama kojima su hodali studenti i pronosili glas razuma i istine ljudima koji su ih dočekivali kao oslobodioce.

Ogromnost studentskog dela je obesmislila i porazila najveće zlo u istoriji našeg naroda.

Ali Srbija ima mnoge heroje, to su obični ljudi svih generacija, koji su razumeli poruku mladosti.

Studenti su nam juče, na javnom času pameti, lepote i pristojnosti koji je održan u Nišu, predstavili Studentski edikt.

Dok su se Nobelovci smenjivali ispred mikrofona i čitali odeljke O slobodi, O državi, O pravdi, O mladosti, O dostojanstvu, O znanju, O solidarnosti i O budućnosti, Srbija je čula i videla novi Ustav.

Sloboda je u subotu zagrlila Niš, snažno i zauvek.

Kiša je povremeno rominjala, ali kišobran ljubavi natkrio je krcati Trg kralja Milana i sve okolne ulice.

”Grad Niš, grad Niš,

Ludvig Van peta simfonija...”

Na nekom tužnom mestu, u isto vreme, Hulja je, sa po dve-tri crvene okupio nadničare i hranio ih lažima.

Huljin posilni izviždan je u Srbobranu.

Nema više dve Srbije.

Na njegovoj strani su još šačica prevarenih i klan bitangi.

Kraj zla koji se već dogodio u razmišljanjima većinske Srbije, biće praznik ali i opomena da je jedan čovek, svojom pokvarenošću, zatrovao i pomračio um mnogima.

Biografija Hulje, biće slovo o beščašću.

Ali to neće biti dovoljno.

Jer, onaj koji je preuzeo da o svemu odlučuje, moraće i za sve da odgovara.

(mart 2025.)

17.

Postao je imun na terapiju.

Skoro mu ne uspeva da ne bude gad.

Jedino o čemu razmišlja je kako da zavadi i nastavi da vlada.

Između sebe i naroda postavio je živi zid lažnih studenata, plaćenih statista, "naoružao" ih vinjakom, zastavama i skrivenom policijom sa pendrecima "na gotovs".

Raduje ga tuča u Skupštini, ali mu dim kvari snove o političkoj večnosti.

Podseća ga na 5. oktobar.

U nedavnom obraćanju nadničarima i saučesnicima, esencija zla pretio je kontrarevolucijom. Spreman je da mobiliše "celu Srbiju" i doveze je 15. marta u Beograd, u vreme ranije zakazanog protestnog okupljanja studenata i građana.

Cinik, koji iz državne kase plaća ucenjene i zaslepljene ljude da mu aplaudiraju, želi da izazove sukob sa svojevolsjno okupljenim građanima koji zahtevaju pravdu i odgovornost.

U negativnom kontekstu koristi termin "obojena revolucija", iako zna da se tako nazivaju promene postkomunističkih režima početkom 21. veka u bivšim sovjetskim državama i smatraju se pozitivnim istorijskim događajima, a povod im je bio, eto sličnosti, krađa i falsifikovanje izbornih rezultata.

Ostrvio se i na TV Bastilju, trinaestogodišnju "fabriku" lažnih vesti i stub svoje vladavine, jer je navikao da se na toj televiziji vidi samo njegova "istina", pa mu smetaju i retki izveštaji o stvarnim, istinitim, događajima u Srbiji.

Sprdao se, pominjući "krčkanje gulaša", čak i sa petnaestominutnom tišinom i pomenom ljudima koji su poginuli u Novom Sadu.

Kaže da su profesori ološ, studenti strani plaćenici, novinarka imbecil...

Okovan mržnjom, ne ume čak ni da se izvini, već nastavlja sa uvredama.

Ne razume jezik normalnosti.

Ni normalnost ne razume njega.

Dva su to sveta, nedodiriva.

Najbolji "učenik" Gebelsa ("dajte mi medije i ja ću od jednog naroda napraviti krdo svinja") naredne dane trošiće na režimskim televizijama pokušavajući da dodatno zatruje svoje podanike.

Ali, u svom verbalnom "arsenal" ima još samo ofucane fraze, agresiju i mržnju.

Postala je tesna koža diktatora u novoj, studentskoj Srbiji.

Tesna će mu, uskoro, biti i soba bez prozora.

(mart 2025.)

18.

Studenti u blokadi:

”Vi ste topom udarili na našu ljubav i empatiju. Svakim svojim zlodelom širite i još jače utvrđujete front protiv sebe.

Ko ste vi?”

Da bi umanjio studentski protest ”15. za 15” u Beogradu danima je Aleksandar Vučić, sa nadimkom Hulja u podzemlju poznatiji kao Oskar, zastrašivao građane, mobilisao kriminalce, pretio nasiljem, hapsio opozicione aktiviste, a na dan događaja čak zaustavio vozove i autobuse.

Istovremeno, sve njegove fabrike laži, sve huljovizije i huljormeri, u tri smene su proizvodile i prenosile informativni otrov koji pogubno utiče na zdrav razum.

U Pionirskom parku, između Predsedništva i Skupštine, podigao je kamp, ogradio ga traktorima i žicom i u njega uselio zločince iz rasformirane JSO, kriminalce iz Banjske, Dodikove nadničare, studente iz nekoliko privatnih SNS fakulteta, lokalne narkodilere i barabe, sa zadatkom da prete, provociraju i napadaju učesnike protesta.

Potpuno se ogolio Hulja, a uprpio se Oskar.

Njegova zla priroda, i sve što je činio na štetu sopstvenog naroda, učinili su da pomenuti studentski protest postane najmasovniji događaj u istoriji Srbije.

Tog dana, narod se ”slivao” u Beograd sa svih strana. U prestonicu su pohrlili pešaci, automobilisti, traktoristi, bajkeri, biciklisti, konjanici, bageristi, kamiondžije, penzionisani padobranci...

Beogradski mostovi i ulice su postali pešačke zone, krcate divnim, nasmejanim ljudima.

Organizatori su, uspešno i u hodu, tok događaja prilagođavali potrebama bezbednosti sve većeg broja prisutnih građana.

A onda je Hulja naredio napad.

Najverovatnije sa terase zgrade Predsedništva Huljin egzekutor aktivirao je u pravcu Slavije specijalno, zabranjeno oružje, zvučni top, koje koristi intenzivne zvučne talase i kod pogođenih osoba izaziva glavobolju, mučninu, dezorijentaciju, pa čak i trajno oštećenje sluha.

Trenutak u kome se dogodio napad, u vreme pomena i petnaestominutne tišine za žrtve novosadske nadstrešnice, čini to nedelo još monstruožnijim.

Nastupio je "stampedo" koji je prisebnošću ljudi brzo zaustavljen.

Tada je počelo i "bombardovanje" građana kamenicama i pirotehničkim sredstvima sa okolnih zgrada u kojima su bili sakriveni Huljini batinaši.

U sinhronizovanom napadu, u isto vreme, bande iz Pionirskog parka i oko njega, napale su studentsko obezbeđenje u tom delu grada.

Studenti su se povukli, da bi izbegli sukobe, i to je bio kraj protesta.

Glavni inspirator i organizator svakog zla u Srbiji, Aleksandar Vučić, ostvario je pretnje nasiljem, koje je danima najavljiavao.

Da je Srbija država, već bi bio sa lisicama na rukama, kao i istaknuti saučesnici iz njegove kriminalne organizacije.

Nasuprot tome, on je odmah nakon navedenih događaja otišao u jednu od svojih huljovizija, proglasio pobedu nad narodom i svoje nasilja nad građanima "branio" agresivnošću i mržnjom, jer drugačije ne ume.

U isto vreme u huljormeru su pojedine "perejanice" njegovog režima otvoreno likovale i nazdravljale zvučnom topu, pa je javnost tako dobila potvrdu da je zaista upotrebljeno to zabranjeno oružje.

Ostaće zapisano da je u vreme Huljine vlasti policija čuvala kriminalce a ne građane, tužilaštvo saslušavalo žrtve a ne napadače, mediji lagali, vlast krala, a nasilnici su plaćani narodnim novcem.

Ostaće zapisano i da je Hulja ugasio sve državne institucije, obesmislio Ustav, privatizovao državu i ugrabio sve poluge vlasti.

Dodajem tome i da Srbija nikada nije imala takvog monstruma na visokom političkom položaju.

Sve ostalo što pokolenja treba da znaju o nesrećnom vremenu, koje nam se sopstvenom greškom dogodilo, dopisaće studenti.

Kada uskoro budu stavljali tačku na sve naše nedovršene revolucije.

(mart 2025.)

19.

Ovih dana u Srbiji samo policija i kokoške rade prekovremeno.

Pendreci su "uvek spremni", a jaja u deficitu.

Cela Srbija se probudila i oslobodila straha, a protesti građana pretvaraju se u narodne zborove.

Proključalo je. Nigde nema mira za istaknute članove režima.

Leskovčani su pesmom dočekali Aleksandra Vučića.

Narod je svoju poruku neželjenom gostu pretočio u stihove, prilagođene horskom pevanju. Pesma govori o opštenarodnoj zabrinutosti za mentalno zdravlje predsednika države. Orilo se ispred kordona policije koji je čuvao Vučića dok je, u sali pozorišta, razgovarao sa nadničarima. Dobili smo hit, koji će se pevati širom Srbije.

Potom, prenosiće se s kolena na koleno.

Kao pretnja i opomena.

Pobuna naroda, koju predvode studenti, ulazi u fazu raspleta.

Koliko će rasplet trajati i kako će se odvijati događaji, zavisiće od brutalnosti režima.

Pakleni plan da se batinom zaustave studenti i svi ostali slobodnomisleći građani već se realizuje napadima, hapšenjima i zastrašivanjem. Vlast provocira sukobe, podmeće batinaše, želeći krv na ulicama i uvođenje vanrednog stanja.

Na meti su i policajci koji ne tuku dovoljno i tužioci koji pokušavaju da rade po zakonu.

Cilj režima je potpuna okupacija Srbije, da bi se sačuvali diktator i plen.

Najnovije optužbe na račun studenata i građana, izrečene od strane Aleksandra Vučića, da oni podrivaju ustavni poredak države, su jednako besmislene kao i sve ranije. Naime, diktator koji svakoga dana krši Ustav po više desetina puta, optužuje za to studente čiji su zahtevi upravo poštovanje Ustava, rad institucija, odgovornost i jednaka prava za sve.

Kao odgovor na zahteve studenata i građana, Vučić ne ume da ponudi ništa osim nasilja i laži.

Trajanje njegovog režima i zasniva se na lažnim informacijama, lažnim izborima i lažnim glasačima.

To nije nikakva pretpostavka, već dokazana činjenica. Lopovi su uhvaćeni u krađi i to vlast u Srbiji čini nelegitimnom.

A ako je vlast osvojena krađom izbora, onda je pravedno da bude smenjena na ulici.

(mart 2025.)

20.

Samouverenost plitkoumnih i besramnost pokvarenih predugo dominiraju u političkom životu u Srbiji. Ima ih na oba politička pola, ali su u aktuelnoj vladajućoj grupaciji gotovo uslov pripadnosti.

Magnet za takve likove je Aleksandar Vučić, odnosno njegova sklonost manipulacijama, lažima i nasilju, kao i hendikepiranost za pristojnost i normalnost. U takvoj osobi je priličan broj Srba pronašao vođu i idola.

Jedni ga podržavaju zbog mentalne nesposobnosti da prepoznaju prevaranta i njegove "šarene laže", a drugi iz lične koristi.

Treći ne postoje.

Među istaknutim predstavnicima te specifične vrste, koja se iz lične koristi okupila oko Vučića, nalazi se i osoba koja sa pozicije ministra traži hapšenje rektora Beogradskog univerziteta zato što podržava svoje studente. Sugrađani te osobe kažu da je prodavao lubenice, pre nego što je postao glavni operativac vladajuće partije i član Vlade, a preporučilo ga je kumstvo sa "nadređenim", baš kao i "novokomponovanog" milijardera, koji se "proslavio" kada je drogiran izazvao udes vozeći „Mercedes-Benz McLaren“ po beogradskim ulicama.

Istaknuti primerak specifične vrste poznat pod nadimkom Bizon, koji je u toku naprednjačke vlasti postao vlasnik nekoliko apartmana na Zlatiboru i stanova u Beogradu, javno se zalaže za ukidanje Univerziteta, zatvaranje Pravnog fakulteta i nasilje nad studentima.

Jedan od novoizabranih ministara je fotelju zaslužio mržnjom prema drugim narodima, a drugi najavom obračuna sa prosvetnim radnicima.

Medijski tajkun, čije televizije su propagandna mašinerija režima, pod Vučićevom vlašću izgradio je dvorac na Senjaku (sin tajkuna izbegao odgovornost za ubistvo devojke na pešačkom prelazu).

Polusmeni "Vazduplohov", iz vrha režima, ubio je ženu kolima na naplatnoj rampi i nije odgovarao. Kako znam da je on vozio? Da nije, Vučić bi pokazao dva minuta snimka.

Gradonačelnik Beograda i bivši ministar odgovoran za pad novosadske nadstrešnice su vlasnici vila i stanova u Trstu.

Prodavac pečenja, postavljen za direktora EPS-a, obogatio se uništavanjem najznačajnijeg srpskog preduzeća.

Doktor Smrt iz Zemunskog klana, zbog čije želje da se "slika" je sedmoro poginulo u helikopteru, ponovo je ministar zdravlja.

Potpredsednik Vlade, poznat i po krađi doktorata, poseduje bar 24 stana u Bugarskoj.

Bivša ministarka, takođe umešana u pad nadstrešnice, ima stan u Londonu.

Procurelo je da guvernerka poseduje 200 miliona u jednoj ruskoj banci.

Bivši član Jotkinog klana, u kome je, kažu njegovi sugrađani, devedesetih bio zadužen za šlepere sa kafom i cigaretama, u međuvremenu je postao ministar i milioner, ali i svetac na freski u jednoj kruševačkoj crkvi.

Ali, svi oni su "beton liga" za "voljenijeg brata", koji je u jednom beogradskom restoranu sa ortakom proslavio prvu "zarađenu" milijardu.

U Srbiji krađa epskih razmera traje godinama. Nadam se i verujem, da je u toku poslednji čin.

Stvorena je naprednjačka klasa lopova milionera i milijardera. Toliko otimanje narodnih para i korupciju ne bi ekonomski preživele ni mnogo razvijenije države. Zato nam padaju nadstrešnice i plafoni u školama, a ubrzano propadaju tek rekonstruisane ulice i objekti.

Zato smo, po životnom standardu, među poslednjima u Evropi.

I nije im dovoljno, nego pale kuće novinarima, vređaju, prete, zvižde ocu poginulog radnika, gaze kolima studente, tuku bejzbol palicama i pendrecima, krađu glasove i uvoze glasače.

Uništili su sve što su dotakli, samo radi svoje koristi i novčanika.

Radi sopstvenog trajanja režim je prodao i resurse, teritoriju, nacionalno dostojanstvo i istoriju.

Srpsko zlato je kinesko.

Generalštab je američki.

Beograd na vodi arapski.

Jadar se, jedva, još uvek ne da.

"Srce Srbije" je kosovsko (pečatirano zakletvom Srpske liste nad ustavom te države).

Na drugoj strani su studenti (i građani) koji traže pravdu, odgovornost i normalan život. Radi ostvarenja tog cilja prešli su biciklama pola Evrope, prepešačili Srbiju, a sada i trče do Brisela.

Učinili su da se probude anestetizirani građani, i da svet čuje istinu o srpskom diktatoru i njegovom režimu.

Svuda u svetu akademska zajednica je najkvalitetniji i najprogresivniji deo društva, samo za srpski režim oni su neprijatelji i izdajnici.

Naravno da su njihovi zahtevi politički, jer se nakaradna politika umešala u institucije i otela državu.

Naravno da će se političi angažovati da bi u prošlost, i na robiju, poslali mafiju koja ima svoju političku stranku, preko koje je uzurpirala sve u Srbiji.

Naravno da će učestvovati na izborima, što sam, još pre nekoliko meseci javno priželjkivao:

”Sanjam, na takvim izborima, na svim nivoima, izborne liste STUDENTSKE I VANSTRANAČKE SRBIJE.

OK, ako mora, neka bude uz podršku opozicionih stranaka, ali samo onih za koje se utvrdi da nisu bile u koaliciji sa režimom.

Ta podrška bi mogla da sadrži SERVISIRANJE kampanje studentsko-građanskih izbornih lista, akcijama ”od vrata do vrata”, a potom dežurstvima i obezbeđenjem na glasačkim mestima.

Ne više od toga.

Pouzdamo se da bi to bilo NAJBOLJE ZA SRBIJU.”

(april 2025.)

21.

Građani Srbije su na civilizacijskoj prekretnici, da nastave trajanje u ambisu ili da se izbore za normalnost.

Teško je pogrešiti u izboru između Vučićeve i studentske Srbije. To je pitanje zdravog razuma, slobodne misli i čiste savesti. Nema tu nikakve politike, još manje ideologije. Radi se o ljudima, a oni se, kao što znamo, dele samo da loše i dobre.

Ako se složimo da su loši oni koji su ukinuli istinu, opljačkali državu i obogatili se krađom, a da su dobri oni koji se zalažu za pravdu, institucije i odgovornost - nema dileme.

Pogledajmo oko sebe, verujmo samo svojim očima.

U vreme vladavine Aleksandra Vučića prestala je da postoji srpska administracija i imovina na Kosovu i Metohiji, ukinuto je pravo, pravda i istinito informisanje, država je ušla u dužničko ropstvo, rasprodala većinu prirodnih resursa i ostala bez desetak procenata obrazovanog stanovništva koje se raselilo po čitavom svetu.

To su primarni "rezultati rada" aktuelnog predsednika države.

Ali dugoročno, posledičnije od toga je neprestano poništavanje zdravog razuma i normalnosti, zaglupljivanje naroda i stvaranje paralelne nepostojeće stvarnosti, što je dovelo do anesteziiranog stanja i osećaja nemoći velikog broja građana.

Iza kulisa "najvećeg državnika u istoriji", kako sebe, uz pomoć kvazi- medija, već 13 godina predstavlja, krije se bezvredna, nesposobna, pokvarena i nadasve nesrećna osoba, koja nije u stanju da ponudi ništa dobro. NJegova verbalnost, oduvek agresivna i prepuna mržnje, sve češće je potpuno nekontrolisana i prepoznatljiva jedino u patološkoj posvećenosti opstanku na vlasti. Vučićeva "kula od karata" stoji na klimavom postolju njegove labilne ličnosti, a režim, zasnovan na pretnjama, ucenama, potkupljivanju i nasilju, počeo je da troši poslednji čin tragedije u koju je uvukao čitav narod. Ostao mu je samo Čacilend - rezervat za poslednje nadničare i takozvane lojaliste, odnosno režimske lopove.

Scenario raspleta sada pišu studenti.

Stali su na čelo i ujedinili narod u pobuni čiji cilj je uspostavljanje normalnosti, pravde i odgovornosti. Ostvarenje tog cilja je sve bliže, ali mu cena raste, jer se pojačava agresija i nasilje režima prema učesnicima u pobuni.

Vučićev strah od susreta sa pravdom, za sada, isključuje miran i demokratski rasplet krize u Srbiji. Spreman je na sve, pa i na zločin prema sopstvenom narodu. Tome svedoče naprsle vilice i lobanje studenata, pretučeni demonstranti, hapšenja aktivista, kao i upotreba soničnog oružja protiv građana u Beogradu.

Prepoznatljiv je to, već viđeni izbor svakog diktatora - na kraju diktature.

Ali, već viđen je i "dan posle".

Da bismo mirisali cveće neko mora da počupa korov.

(april 2025.)

22.

Srbija se nalazi na prekretnici koja bi mogla odrediti ne samo budućnost njenih građana, već i mesto koje će zauzeti na globalnoj političkoj sceni.

Nakon šestomesečnih studentskih i građanskih protesta, politička situacija zasigurno vodi ka vanrednim parlamentarnim izborima i nagoveštava da bi oni mogli biti najvažniji od 2012. godine, od dolaska na vlast "stipor" radikala, kada je otpočela najveća pljačka i korupcija ikada na ovim prostorima.

Vanredni izbori na zahtev studenata, koji će se verovatno održati u narednih nekoliko meseci, mogu biti odlučujući za Srbiju. Oni bi mogli odrediti njenu sudbinu u narednim godinama i odgovoriti na pitanje: da li će (p)ostati ruski protektorat ili ponovo biti deo demokratskog sveta?

Tokom godina autoritarne vlasti, režim Aleksandra Vučića je usavršio sistem političke manipulacije i izbornih nepravilnosti. Iako su brojne afere i dokazani slučajevi izbornih krađa potkrepljeni čvrstim dokazima, srpsko pravosuđe nije reagovalo. Posledica toga je da se izbori, koji bi trebali biti osnovna mera demokratskog izražavanja volje naroda, u Srbiji često pretvaraju u farsu.

Državni aparat koji je stvoren tokom vladavine Vučića duboko je inficiran korupcijom.

Kako se pokazalo, korumpirani pojedinci koji rade u sudstvu, tužilaštvu i policiji, kao i kriminalci u službi režima, podržavaju sistem koji je isključivo okrenut očuvanju vlasti i interesa, uz pljačkanje javnih resursa. Problemi sa biračkim spiskovima, koji sadrže nepostojeće glasače, kao i zloupotreba medija, pretnje i manipulacije javnim mnjenjem, samo su neki od faktora koji obesmišljavaju sam proces izbora.

Srbija ipak ima šansu za revitalizaciju, zahvaljujući studentskim protestima i njihovom angažovanju na političkoj sceni.

Studenti, kao jedan od najuticajnijih društvenih slojeva, već neko vreme igraju važnu ulogu u osveščivanju javnosti o destruktivnim posledicama vladavine aktuelnog režima.

Protesti koji su započeli pre više od pola godine postali su ključni i najsnažniji faktor koji utiče na pad rejtinga aktuelne vlasti.

Sa praktično stalnim protestima i aktivnim uključivanjem studenata u javni život, Srbija je dobila ozbiljan politički faktor koji bi mogao doneti duboke promene, ako izbori budu održani u poštenim uslovima.

Zato izbori koji slede nisu samo glasanje, već prilika da mladi i obrazovani koji su najkvalitetniji deo svakog društva, otvore novo poglavlje u istoriji Srbije.

To je šansa da se ostavi prošlost i da Srbija krene putem modernizacije, demokratije i napretka.

Putem normalnosti.

Hoće li takva prilika biti i iskorišćena zavisiće od hrabrosti i odlučnosti njenih građana da izaberu budućnost.

(april 2025.)

23.

Ispred zgrade Suda u Novom Sadu građani su postavili transparent "Ispred vas je narod, iza vas je banda – birajte".

U tih nekoliko reči sadržana je istina o današnjoj Srbiji.

Poruka je upućena svima koji se dvoume na kojoj su strani.

Izbor nije težak, ako niste bitanga koja je već isprljala ruke i ukaljala obraz.

Otpor bandi nije političko pitanje, jer banda nema i ne sprovodi nikakvu politiku. Sve što rade svakodnevno, duže od decenije, zove se genocid nad normalnošću i nezajažljiva otimačina.

Otpor takvoj bandi je pitanje kućnog vaspitanja, dostojanstva, samopoštovanja, časti i poštenja.

Ako Vučić i banda ne završe u zatvoru, Srbija će završiti na smetlištu civilizacije, a pre toga ostati bez najproduktivnijeg i najkvalitetnijeg dela stanovništva.

Aktuelni studentski i građanski protesti, koji traju već šest meseci, kulminirali su studentskim zahtevom za raspisivanjem vanrednih parlamentarnih izbora. Studenti su i tim svojim potezom uložili sebe u zajedničku bolju budućnost, a veliki deo srpskog društva im se pridružio.

Izgleda da je - opet zahvaljujući studentima i njihovim pešačenjima po Srbiji - "progledao" i deo zaslepljenih, jer diktator, koji je godinama raspisivao vanredne izbore čak i bez pravog razloga i potrebe, ovoga puta to odbija. Verovatno zna da više nema većinu i legitimitet, i da bi na fer izborima "popio" studentski nokaut.

U novonastaloj situaciji studenti su najavili radikalizaciju protesta.

To bi moglo da znači i organizovanje svakodnevnih protesta, u svim gradovima i opštinama, u isto vreme.

Naime, poslednji put kada se na ovim prostorima osvajala sloboda, pre 25 godina, danima su se širom Srbije odvijali sinhronizovani protesti, koji su bili brojni i dobro organizovani. U dogovorenom trenutku proglašen je i generalni štrajk i sve u državi je stalo.

Događaji koji su usledili su, manje više poznati.

Pod pritiskom ljutih i odlučnih građana diktator je, u istorijskom danu u prestonici, priznao pobedu demokratskog kandidata na predsedničkim izborima.

Završio je u zatvoru, po mom mišljenju pogrešnom, jer je bilo pravednije da je robijao u Srbiji.

Prisetio sam se ovih petoktobarskih "epizoda", zato što će se i ova narodna revolucija protiv zla, koju predvode studenti, završiti na sličan način.

Na ulici, u borbi za izbore ili priznavanje rezultata tih izbora.

Neće biti mirnog i demokratskog svršetka sa ovim autokratskim režimom.

Jer, diktator koji je opljačkao više nego što može da ponese i uništio više nego što može da se podnese, zna da nema budućnost bez vlasti.

(maj 2025.)

24.

Postoji samo jedan predsednik države, u celom svetu, koji ne zna kako njen zvanični predstavnik glasa za važne odluke u najvažnijoj svetskoj organizaciji, Generalnoj skupštini UN. Na našu žalost, baš takav bilmez (turska reč koja označava neznalicu) nalazi se na čelu Srbije.

Kaže, da bi se opravdao, da od mnogo obaveza nije imao vremena da radi svoj posao, "da predstavlja državu u inostranstvu".

Možda ovog puta i ne laže, jer zaista je bio zauzet slanjem policije na Novosađane i ukidanjem demokratije u Srbiji, time što odbornicima opozicije nije dozvoljeno da prisustvuju sednici Skupštine Grada na kojoj se birao gradonačelnik.

Preči posao, od onoga što su mu ustavna ovlašćenja i obaveze, bio mu je i sastavljanje spiska za hapšenje opozicionih aktivista, a trebalo je "skoknuti" i do nekoliko režimskih televizija da se nadničarima iz autobusa objasni – sve što treba da znaju.

Od svakodnevnih aktivnosti predsednika države treba izdvojiti i neprestano razmišljanje kako prevariti i "preveslati" studente i sve ostale građane koji su skoro četiri meseca na ulicama srpskih gradova tražeći pravdu i odgovornost za pogibiju 15 osoba posle pada nadstrešnice na Železničkoj stanici u Novom Sadu.

U takvoj zbrci, i "moru" obaveza, predsednik nije imao vremena da se bavi spoljnom politikom i da sa ostalim organima izvršne vlasti usaglasi kako će Srbija da glasa u Generalnoj skupštini Ujedinjenih nacija, povodom Evropske deklaracije o Ukrajini.

Kada je sve već bilo završeno, a Srbija glasala ZA Evropsku deklaraciju, predsednik je požurio da se, kobajagi, izvini građanima jer je učinjena greška.

Zašto bi se predsednik države, koja je zvanični kandidat za članstvo u Evropskoj Uniji, bilo kome izvinjavao zbog podrške Deklaraciji koju je predložila upravo Evropska Unija?

Naravno, ne treba nam "prevod" da bi shvatili kome je, zapravo, poslato Vučićovo pokajanje.

Ali, kao i većina njegovih odluka, ni ova nema razumno objašnjenje ni benefit za Srbiju.

Šta više, svi Vučićevi dosadašnji pokušaji da "jednom guzicom sedne na bar tri stolice" doživeli su fiasco.

Njegovom katastrofalnom spoljnom politikom Srbija je izgubila sve ingerencije na KiM, prirodne resurse prodala Kinezima, Rio tintu dozvolila otkup zemlje i sređivanje dokumentacije za rudarenje litijuma, a sinu novog američkog predsednika dala zgradu Generalštaba, radi podrške za opstanak na vlasti.

Međutim, u novoj, probuđenoj Srbiji, koja stremlji demokratskim vrednostima, pitaju se i neki drugi ljudi.

Oni imaju zahteve koji nisu ispunjeni.

Obilaze Srbiju peške i prenose poruku o pravdi i odgovornosti.

Ne razumeju radikalsko šibicarenje i politiku "sto za jednog".

Zapravo, oni pumpaju, "svi za jednog, jedan za svI".

(maj 2025.)

25.

Neostvareni huligan sa stadiona, ostvario se kao huligan u politici.

On drhti od besa dok se izvinjava studentima što ih je hapsio i prebijao, a katarzira dok pujda ćacad na majku nastradalog mladića.

U mladosti je zaslužio nadimak Hulja.

U srpskom podzemlju ime mu je Oskar.

Za većinu građana bio je i ostao samo bedni šef ćacilenda.

U istoriji Srbije će biti crna tačka, ona koja obeležava najveću nesreću.

Kuda god da krene taj kreator zla, krenite u suprotnom smeru.

Ne zato što je suprotni smer nužno pravi, već zato što je njegov sigurno izopačen i pogrešan.

Radi se o osobi koja je u permanentnom sukobu sa istinom i normalnošću.

Neprestano stanje agresije, pa i otvorene mržnje, prema izmišljenim neprijateljima, uskraćuje mu mogućnost da sagleda realnost.

U njegovoj političkoj biografiji, radikalske provenijencije, nema rezultata koji bi se mogli nazvati javnim dobrom. Ne postoji dobronamerna izjava ili uspešan potez.

Kada govori o stabilnosti, očekujte pretnje.

Kada se zaklinje u mir, tu je nasilje.

Kada bulazni o ekonomskom napretku, proverite koliko vam u prodavnici vredi pun novčanik.

Laž je osnov njegove političke veštine, koju godinama uvaljuje na spoljnom i unutrašnjem planu.

Tako je, korak po korak, Srbija izgubila i prijatelje u svetu i normalnost kod kuće.

Uvek kada pokušate da razumete naprednjaštvo setite se onih koji su pred kamerama režimskih televizija govorili da ga vole više nego svoju decu. To nije politička strast, nego mentalni poremećaj društva koje je pristalo na poniženje.

Od njih očekujte nezamislivo.

Tamo gde prestaje normalnost - počinju oni.

Ono što prazna glava ili monstruozi um mogu da "smisle", normalnost ne može da predvidi.

Stid im je nepoznat, a glupost samouverena.

Lanac tog bezumlja ima tri karike:

- sledbenike zaslepljene propagandom,
- saučesnike nižeg nivoa i plena,
- bitange visokog ranga i bankovnog računa.

To je struktura režima koji juri ka sopstvenom padu.

Ali pravda ne stiže zato što je neki diktatorski režim pao, već zato što je jedno društvo odlučilo da više ne pristaje na tiraniju.

Kraj naprednjaštva neće biti još jedan zločin bez kazne, kako smo navikli, nego ostvarenje pravde - za sve dosadašnje propuštene prilike.

(jun 2025.)

Čak i prosečno inteligentnim ljudima nije teško da zaključe koliki plen očekuje režim pobedama na izborima u Kosjeriću i Zaječaru, imajući u vidu koliko narodnih para ulaže u svoju kampanju.

Nekadašnji paketi sa prehrambenim proizvodima i dve - tri crvene, više nisu dovoljni, pa se poklanjaju evri, televizori, bela tehnika, motokultivatori, traktori... Uz to, asfaltiraju se ulice i sokaci koji nisu rekonstruisani godinama.

Ceo vrh naprednjačkog klana, kao i stotine nadničara sa zadatkom da obilaze birače i dele mito, "slivali" su se minulih nedelja u ova dva grada, pa čak i "predsednik svih građana" koji je time, po ko zna koji put, prekršio Ustav Srbije.

U naprednjačko doba iskrivljenih vrednosti, i svega dozvoljenog i mogućeg, izbori više nisu borba za vlast, nego za spas od robije, očuvanje pokradenog i sticanje novog plena.

Srbija je Naprednjacima plen, a ne država u kojoj normalno i ravnopravno treba da žive svi njeni građani.

To nije floskula, a ni "oružje" opozicionog delovanja, nego realnost zasnovana na jasno vidljivom standardu života i imovinskom stanju funkcionera režima, na svim nivoima vlasti.

Ko to ne vidi ima problem sa zdravim razumom, a ko neće da vidi deo je kriminalnog klana.

Prema rečima opozicionih učesnika u izborima, ništa, ali baš ništa nije urađeno da bi se unormalili izborni uslovi, a na to je reagovala saopštenjem i Kancelarija OEBS-a za demokratske institucije i ljudska prava (ODIHR).

Birački spiskovi su ostali isti, a zloupotreba medija, državnih resursa i funkcionerska kampanja su nadmašili sve do sada viđeno na lokalnim izborima.

Građani Kosjerića i Zaječara, na dan izbora, očekuju mnogobrojne nezvane goste sa zadatkom da obezbede pobedu režima.

Ali, i ova tamna strana života u Vučićevoj Srbiji ima svoj blistavi deo, za koji su se pobrinuli studenti.

Njihova kampanja od vrata do vrata, razgovori sa građanima i poziv da glasaju po savesti, mogli bi biti presudni na predstojećim izborima.

U javnosti je stvorena klima da su studenti zaslužni za milionska ulaganja režima u predizbornu kampanju u Kosjeriću i Zaječaru i mnogi građani su to prihvatili kao realnost.

Provejava da će i mnogi koji su primili režimski mito, zaokružiti suprotno.

Na društvenim mrežama i u anketama koje sprovode nezavisni mediji, studentske i opozicione izborne liste su u prednosti u odnosu na režimske.

Kako stvari stoje, Vučićevi glasovi za pobjedu mogu da stignu samo iz uvoza ili "sa onog sveta".

A to bi moglo da znači da u ponedjeljak neće osvanuti 9. jun, nego 6. oktobar.

(jun 2025.)

27.

To je trebalo da bude njihova svečana matura noć.

Veče koje se pamti ceo život.

Poslednji ples posle četiri godine učenja, odrastanja, prvih ljubavi, snova.

A onda, šok.

Monstrum je naredio svojim satrapima da uhapsu mladića koji se spremao za maturalno veče.

Čudovište bez emocija, ogrezlo u mržnji i zlu, odlučilo je da ukrade najlepšu uspomenu jednom mladom čoveku.

Umislio je da je gospodar tuđe sreće i radosti.

Mladić iz Kosjerića, maturant požeške gimnazije je uhapšen nekoliko sati pre maturalne večeri, jer je, navodno, ugrozio novinarku Informera koja je bila na redovnom zadatku provociranja i širenja mržnje.

Umesto da maturant obuče odelo, stavili su mu lisice.

Umesto da ode u restoran, odveli su ga u pritvor.

Ali, ono što se desilo posle toga režiralo je - srce.

Priču je napisala ljubav.

Svi maturanti požeške gimnazije su svoje maturalno veče upriličili pred zgradom užičkog Suda, gde je njihov drug bio zatvoren. Maturanti su došli u odelima, haljinama, sa cvećem i osmesima.

Ne da bi slavili sebe, već da bi stajali uz njega.

Nisu dozvolili da drug bude sam.

Ta slika mladih ljudi, pod vedrim nebom, ispred zatvorenih vrata Suda, bila je snažna poruka Srbiji.

Nije to bio samo protest.

To je bio čas.

Najvažniji čas u životu tih mladih ljudi.

I nije ovo samo priča o još jednom hapšenju.

Ovo je priča o tome da su mladi ljudi rekli - dosta je.

Ovo je priča o tome da se ljubav i prijateljstvo ne mogu uhapsiti i da je najveća zrelost kad si tu za nekoga onda kada mu je najteže.

Požeški maturanti postali su te noći još jedan simbol otpora bezumlju.

Zato će se ova matura pamtiti.

A monstrum koji je pokušao da im ukrade uspomene i ovim nedelom je samo dopisivao sopstvenu presudu.

(jun 2025.)

28.

U svakoj normalnoj državi javno izrečene optužbe o krađi miliona evra, ofšor firmama i munjevitom bogaćenju vrha vlasti bile bi razlog za hitne istrage, ali u Srbiji sve to prolazi bez odgovora.

Nema demantija, nema istraga, nema institucionalne reakcije.

Samo tišina.

I ta tišina nije slučajna, ona je deo sistema.

Jer korupcija u Srbiji nije posledica slabosti sistema - ona je sistem.

Upletena je u svaku poru javne uprave, u političke stranke, u medije, u sudove, u institucije koje bi trebalo da je suzbijaju.

I, što je najgore, u svest ljudi.

Navikavanje na nepravdu, na nekažnjivost, na bahatost vlasti, stvorilo je društvo u kome je krađa očekivana, a poštenje sumnjivo.

Svaka afera u Srbiji ima isti ciklus trajanja: otkrivanje, šok, medijski naslov ili dva i onda muk.

Nema procesuiranja.

Nema ostavki.

Sve završava u arhivi kolektivne amnezije.

Posledice toga su katastrofalne, jer naježda političkih štetočina ne pogađa samo budžet, već uništava i poverenje.

Građani više ne veruju u institucije, u izbore, u pravdu, a kad nestane poverenja, nestaje i država.

Ostaje samo loša imitacija nešto što liči na državu, ima predsednika, skupštinu i ministarstva, ali funkcioniše kao privatna firma, u kojoj se zakoni donose po meri vlasnika.

Sistem u kome nema odgovornosti, nije sistem.

To je pljačkaški poredak.

Dokle god nema posledica, korupcija će biti pravilo, a oni koji se bore protiv nje izuzetak.

I zato nije pitanje koliko su ukrali, već šta smo mi kao društvo spremni da uradimo sa tim saznanjem?

Jer ova naježda neće stati sama od sebe.

Ona će biti zaustavljena tek kada neko završi u zatvoru, kad institucije krenu da rade svoj posao, kad građani prestanu da se navikavaju, kad korupcija ponovo postane sramota, a ne strategija.

Do tada, ostaje nam da nabrajamo stanove, kuće, račune, firme i da gledamo kako štetočine proždiru ono što je preostalo od budžeta, od normalnosti i od uverenja da Srbija može da bude mnogo više od hranilišta za parazite u foteljama.

(jul 2025.)

29.

Dok novinari u Srbiji beleže rekordne nivoe pritisaka, pretnji, SLAPP tužbi i institucionalnog ignorisanja, grupa medijskih radnika bliskih vlastima osnovala je novu Asocijaciju novinara Srbije.

U medijskom sistemu u kojem je vlast već godinama glavni urednik, nova udruženja ne znače više slobode, već više kontrole.

Ona ne objedinjuju, već razgrađuju.

Ne štite novinare, već stvaraju paravan iza koga se legitimiše pritisak.

Kontekst u kome nastaje ovo udruženje nije nimalo neutralan. Srbija je godinama unazad beležila pad na globalnim indeksima medijskih sloboda. Reporter bez granica, Evropska federacija novinara i brojne druge institucije upozoravale su na zastrašujuću koncentraciju medijske moći u rukama države i sa njom bliskih biznis struktura. Državna preduzeća, poput Telekoma Srbija, sistematski su ulazila u medijsko tržište kupujući redakcije i portale, preusmeravajući javna sredstva u medije koji veličaju vlast, a napadaju svakog kritičara.

Regulatorna tela, poput REM-a, dodeljuju frekvencije isključivo režimskim televizijama, a nezavisni novinari ostaju bez pravne, finansijske i institucionalne podrške.

U takvom ambijentu, formiranje nove Asocijacije od strane režimskih novinara je samo nastavak politike imitacije demokratije. NJen zadatak nije borba za prava novinara, već borba protiv nezavisnog novinarstva.

Jasno je već iz sastava osnivača, mahom su to ljudi iz medija pod direktnim uticajem vlasti, da cilj nije unapređenje profesionalnih standarda. Cilj je stvaranje „legitimnog“ partnera državi, preko koga će se ubuduće voditi dijalog o zakonima, etičkim kodeksima i podršci medijima. Autentične novinarske organizacije, poput UNS-a, NUNS-a i NDNV-a tako se guraju na marginu, predstavljajući se kao „politički obojene“ ili „strane agenture“, dok se nova asocijacija prodaje kao „neutralna“ i „realna“.

Ovo nije prvi put da vlast koristi mehanizam paralelnih struktura da bi razbila profesionalnu solidarnost. Slično se dešavalo i u sindikalnim pokretima, studentskim udruženjima, pa čak i među ekolozima.

Metoda je ista: infiltracija, imitacija i diskreditacija.

Novinarska profesija, već godinama izložena eroziji poverenja, sada dobija još jednu unutrašnju pukotinu.

Najopasnije je to što će ova asocijacija, pod pokroviteljstvom države, moći da nastupa kao predstavnik „celokupne novinarske zajednice“. Moći će da dobija novac, prostor u javnosti, pozive na sastanke sa ministrima.

Međunarodnim organizacijama će se predstavljati kao ravnopravni partner. U realnosti, to će biti produžena ruka režima, politički instrument obučen u kostim novinarskog udruženja.

Istinski novinari ne mogu ostati ravnodušni.

U vremenu kada novinari bivaju prebijani, praćeni, etiketirani i ekonomski uništavani, potrebna je solidarnost, a ne novi paravan. Potrebna je glasna i jasna linija između onoga što je novinarstvo i onoga što je propaganda.

Sloboda medija ne brani se formiranjem novih institucija pod kontrolom vlasti, već snagom postojećih koje se odupiru toj kontroli. Ako mediji izgube svoj integritet, izgubićemo jedinu preostalu odbranu od korupcije, bahatosti i samovolje.

Osnivanje nove Asocijacije novinara je jasan signal da se režim priprema za poslednju fazu medijskog osvajanja, u kojoj i sloboda dobija lažnu zamenu - baš kao što su istinu već zamenili narativi.

(avgust 2025.)

30.

Najopasnije oružje je ljudska glupost.

Nije zabranjeno zakonom i ne treba vam dozvola za upotrebu.

Istorija ljudskih destrukcija je, zapravo, istorija ljudske gluposti.

Glupost je mahom prirodna tvorevina, stiće se rođenjem a nadograđuje neznanjem.

Uticaj gluposti kontroliše se i umanjuje vaspitanjem, obrazovanjem, uspostavljanjem sistema vrednosti i efikasnom upravom.

Proverene vrednosti, kontrola i znanje zbunjuju glupost, adekvatno je pozicioniraju i pretvaraju u prihvatljivu nepogodu - nužno zlo, bez mogućnosti značajnijeg uticaja na društveni život.

Ponekad, i ponegde, zli vladari zloupotrebljavaju glupost za ostvarenje svojih interesa i onda ona dobija značajno mesto u društvu, preuzimajući značajne delove sistema.

Ponekad, i ponegde, glupost naraste, otrgne se kontroli i poželi da dominira.

U Srbiji glupost je krenula u ofanzivu odmah po uspostavljanju višestranačkog sistema, jer političke partije, želeći masovnost, nisu pazile na kvalitet članstva.

Tokom godina, glupost je dovela naš politički sistem do nezamislive erozije normalnosti, sumraka morala, obesmišljavanja poštenja, istine i pravde.

Partije na vlasti postale su interesne grupe čiji lideri otvoreno zloupotrebljavaju politički položaj radi privilegija i ličnog bogaćenja.

Isviše dugo srpski političari gotovo svih boja, u zavisnosti od nivoa fotelje u kojoj sede, uništavaju teritoriju svoje nadležnosti i kvalitet života ljudi, zarad ličnog budelara.

To im je omogućilo najopasnije oružje – ljudska glupost.

Potrebno je naglasiti da je glupost oduvek među nama, postojala je i ranije, ali nije bila – viralna.

Jer, glupost je nemoćna sama da izdominira.

Potreban joj je podstrek, podrška uticajnog faktora.

Baš kao što nije u stanju da se sama vrati na podnošljivi nivo prisutnosti.

(avgust 2025.)

31.

Srbi nikako da počnu da veruju u - istinu.

(”Istina je ono što odgovara stvarnosti, što je s njom u skladu, ono što prikazuje neki događaj onako kako odgovara činjenicama ili iskustvu.”)

Radije prihvatamo kao istinu ono što nam odgovara i što nam koristi.

Više od realnosti odgovaraju nam udobne zablude.

Uopšte nam nije teško da prihvatimo da je istina upravo ono što želimo da čujemo i u šta želimo da verujemo, jer je to bezbolniji, lično prihvatljiviji, doživljaj svakodnevice.

Ali kada se istina meri korisnošću bilo koje vrste, gubi svaki objektivni i realni smisao.

Kada se svede na ono što nam je udobno, gubi se kritičko razmišljanje i sposobnost prepoznavanja anomalija u društvu.

Političke manipulacije postaju stvarnost, medijske poluistine prihvatljive činjenice, a falsifikati života sasvim normalni.

Primer ovoga je opšte prihvatanje i brzi zaborav svakog javnog skandala, svakog pokušaja potkopavanja institucija i svake koruptivne afere. Narod se brzo navikne na opravdanja, a pravi uzroci ostaju skriveni. Odgovornost je postala nepoželjna vrednost.

Politika i moć, spojeni sa ovim kolektivnim nepoznavanjem stvarnosti, postaju nevidljivo oružje koje drži ljude u stanju udobne poslušnosti.

Kada je istina podređena interesu, više se ne radi o demokratiji ili slobodi, već o kontrolisanoj masi koja ne raspoznaje manipulacije.

Ova pojava se proširila na sve oblasti života i mnogi ne razlikuju činjenice od priča koje im se uklapaju u željenu sliku društva.

Tako je stvorena paralelna stvarnost.

Međutim, istina nikada zauvek ne nestaje.

Ona čeka u senci,

tiho,

strpljivo,

kao stari svedok koji pamti sve što je bilo,

i povremeno se pojavljuje,

kao oluja,

da nas produva i podseti da je život,
kao i svaka stvarnost,
uvek bio mnogo složeniji od priča koje smo želeli da čujemo.

A tada nam ispostavlja i račun, bez milosti i bez utehe.
(septembar 2025.)

32.

Kako je moguće da u Srbiji, na društveno-političkom poligonu na kome se odlučuje o vršiocima vlasti, dominiraju praznoglavi, kad onih drugih - normalnih, obrazovanih i svesnih - ima više?

U praksi vidimo, ne samo da je moguće, nego je postalo pravilo.

Ali, Srbiju nisu doveli do dna samo glupi, nesposobni i zli (nisu tema ovog teksta), koji čine oko trećinu biračkog tela.

Njih je oduvek bilo.

Razorili su je i "samoproглаšeni pametnjakovići" koji bojkotuju svaki društveni angažman.

Naime, procenat građana koji su u "intelektualnoj oskudici", i koriste glavu uglavnom za podšišivanje (a u Srbiji i za gledanje režimskih televizija), sličan je u većini država. Za to se postarala "majka priroda".

Razlika je u tome gde se oni nalaze u odnosu na sistem.

U ekonomski razvijenim i sistemski uređenim zemljama oni su u zapećku.

Institucije, kriterijumi i izgrađena politička kultura, u dobroj meri, štite državu od političkih diletanata. Kada se pojedini i domognu položaja sistem je iznad njih.

Naravno da i u uređenim državama postoji inertno, lakomisleno biračko telo, ali retko dominantno određuje sastav vlasti (prisetimo se drugog kruga predsedničkih izbora u Francuskoj kada su glasači shvatili da je "đavo odneo šalu" i mobilisali se da radikalka izgubi).

Zapravo, svako društvo je onoliko zdravo koliko su mu zdrave institucije, a kod nas su razorene. U Srbiji se ne dominira učinkom i zaslugama nego primitivizmom, ne pobeđuje se znanjem nego galamom, ne bira se najbolji nego najagresivniji.

To je ta ključna razlika.

Zašto je tako?

Zašto „pametniji i sposobniji“ gotovo da ne pobeđuju u Srbiji?

Zato što postoji mnogobrojna, specifična grupa, koja ima moć da prevaga na normalniju stranu.

Ali to ne čini.

To su oni koji ne izlaze na građanske proteste i nikada ne glasaju.

Ali sve znaju.

To su oni koji ignorišu izbore, a poslovično su besni na izborne rezultate.

To su oni koji uvek počinju priču sa „ma svi su isti“.

To su ljudi ubeđeni da su intelektualno iznad sistema, iznad društva, iznad zadatka i obaveze da se bilo kako uključe.

Oni su iznad glasačke kutije kao što su „iznad“ i svega ostalog što podrazumeva odgovornost.

U komentarima su vrhunski politički analitičari, u svojim glavama nedostižni intelektualci, a u stvarnosti - politički paraziti.

Ubeđeni da je dovoljno što su sve „prozreli“, pa ne moraju ništa da urade.

Taj njihov pasivni egoizam direktno hrani ono što najviše preziru: vladavinu praznoglavih i pokvarenih.

Ironija je savršena: oni koji se smatraju najpametnijima, najviše pomažu najglupljima da biraju vlast i vladaju.

U Srbiji glupi i nesposobni dominiraju zato što oni drugi, koji bi mogli da promene stvar - ne učestvuju.

Granica njihovog domašaja je njihov ego, a taj ego je najbolji prijatelj svakog autoritarnog režima.

Elem, Srbija nije devastirana samo glupošću i pokvarenošću jednog dela svojih građana.

Ona je suštinski zarobljena sujetom društveno-političkih parazita.

(septembar 2025.)

Nesrećna vremena su ogledalo ljudskih slabosti. Ona nastaju iz pohlepe onih koji veruju da im pripada više nego drugima i slepe odanosti onih koji ne pitaju već samo klimaju glavom.

Tako nastaje pakt bezobzirnih i plitkournih.

Jedni gaze, drugi aplaudiraju.

Treći, koji su većina, trpe.

Ali, kada slobodnu misao opkolite pendrekom - niste pobedili.

Kada ućutkujete svaku reć koja vam ne odgovara - niste na sigurnom.

Kada vladate strahom - to nije zauvek.

Jer, sila je uvek poslednja maska slabosti.

Ljudi na nepravdu i nasilje najpre ćute, potom šapuću, na kraju viću.

I kada urlik nadjaća sve strahove, povratka više nema.

Nesrećna vremena su izbor onih na vlasti da gaze i njihovih sledbenika da im se dive.

Ali i revolucija je izbor većine da se tome suprotstavi.

Revolucije nikada ne poćinju u kabinetima. One nastaju na ulici, u praznom frižideru, u džepu bez plate, u očima studenata koji ne vide budućnost.

Niknu iz gladi i poniženja.

I tada su sve parole beskorisne, svi pendreci nemoćni.

Narod koji nema šta da izgubi postaje sila koju niko ne može da zaustavi.

Revolucije ne sprovode junaci. Oni samo otvore vrata, a nose je oni što su predugo ćutali i trpeli. Strahovi se preliju u hrabrost i narod izlazi na ulice.

Svaka revolucija je uspravljanje onih koji su pristajali na poniženja i nepravdu, misleći da se ništa ne može promeniti.

Kada se taj trenutak desi gradovi se pretvaraju u pozornice i oni koji su juće ćutali progovore najglasnije. Oni koji su juće bili nevidljivi, stoje u prvim redovima.

A tada svaka vlast, ma koliko izgledala snažno, postane krhka i nemoćna, jer je izgubila privid sopstvene večnosti.

(oktobar 2025.)

34.

”Svako ima pravo na svoje mišljenje.”

Naravno.

Sloboda mišljenja i govora je pravo na formiranje i izražavanje sopstvenih stavova.

Ali, u Srbiji ona je postala pokriće za primitivne ispade, pretnje, laži i ordinarne gluposti. Neverovatno je, često i užasno, šta sve pojedini učesnici u javnom životu izgovaraju.

Sudeći po tome, primereniji našem javnom diskursu je citat sa sajta ”Vukajlija”:

”Mišljenje je kao d..., svako ga ima”.

Pod plaštom ”prava na mišljenje”, Srbija je postala zona slobodnog ludila.

Pravo na slobodu mišljenja i govora u srpskom javnom životu mutiralo je u pravo na nenormalnost.

Kako to izgleda ”u praksi”?

Nedavno je, jedan eksponirani predstavnik vlasti - koji se predstavlja kao novinar i pravnik, a zapravo je dželat zdravog razuma - izjavio da naša deca treba da budu vlasništvo države. Još jedno od njegovih ”genijalnih mišljenja” je da pozorišta i fakultete treba privatizovati.

Predsednica Narodne skupštine zastupa ”mišljenje” da je pad nadstrešnice u Novom Sadu teroristički napad izveden od strane protivnika vlasti, iako je u vezi sa tim već uhapšeno nekoliko odgovornih funkcionera umešanih u korupciju, među njima i dva ministra.

Izražavanje mišljenja je i određena radnja, gestikulacija ili pokret, pa je na nedavnom ”protestu protiv blokada” kamera snimila gospođu koja je svoje ”mišljenje” iskazala dodirivanjem intimnih delova tela i pljuvanjem na studente i građane.

Predsednik države u svojim mnogobrojnim televizijskim ”predavanjima” podučava građane da je svaki politički protivnik - neprijatelj a svaka kritika vlasti - izdaja. Izvrtanjem stvarnosti, zamenom teza, prevarama i lažima predsednik predstavlja nasilje kao herojstvo, a nasilnike promoviše u zaštitnike države.

Kako predsednika svih građana ”vidi” i komentariše pojedine događaje?

Na primer, kada plaćeni batinaši polome vilicu studentkinji predsednik ih - pohvali i pomiluje. Devojka koja je namerno kolima udarila studentkinju i teško je povredila, takođe je dobila pomilovanje. Dovođenje studenta u lancima na sahranu oca, po mišljenju predsednika države, je prihvatljivo postupanje policije. Kada visokorangirani policajac zapreti privedenoj devojci

silovanjem u garaži Vlade Srbije, umesto da odgovara, on postaje simbol "državne odlučnosti". "Sve je po zakonu" i kada teško povređenog studenta vezuju lisicama za bolnički krevet.

U suprotnom pravcu, kada pukne staklo na prostorijama predsednikove stranke, to je nedelo ustaša i huligana, a očigledno režirana pucnjava i požar u ćacilendu su teroristički napad blokadera "na poslednje ostrvo slobode u Evropi".

Zastrašujuće je da "ostrvom slobode" predsednik naziva mesto koje je lično popunio kriminalcima i batinašima tako da odlično zna ko tamo dežura i za kolike dnevnice. Osoba koja takvo mesto zove "ostrvom slobode" ili je u stanju potpunog odsustva razuma ili je podmuklo i pokvareno stvorenje opasno po okolinu.

Užasavajuće je saznanje da ga hiljade partijskih saučesnika podržavaju u svim nenormalnostima i u javnosti uzdižu do božanstva - samo radi ličnog interesa. Svi koji su se pod njegovom vlašću nezakonito obogatili svakodnevno doprinose stvaranju kulta ličnosti predsednika, uvereni da njegovim opstankom na vlasti obezbeđuju i sebi kontinuitet krađa i privilegija.

Tako funkcioniše režim koji hrani čudovište u sebi, da bi trajao.

Rezultat neprestanog zaludivanja građana je da mnogi više ne prepoznaju razliku između mišljenja i bezumlja, slobode i poniznosti, normalnosti i ludila.

U spirali proizvodnje režimske paralelne stvarnosti, približavamo se nivou bez povratka.

Ako ga dostignemo - rasplet će biti poguban za sve.

(oktobar 2025.)

35.

Srpsko društvo danas je strogo podeljeno na one koji podržavaju studente i njihove zahteve i na one koji su napunili "slamarice" ukradenim narodnim novcem.

Vreme je za "ili jesi ili nisi..."

Ko to ne vidi, saučesnik je lopovskog režima.

U digitalno doba, i uz usijane društvene mreže, svima su dostupne sve informacije o aktuelnim događajima širom Srbije.

Ko odbija da prihvati realnost, saučesnik je lopovskog režima.

Sužava se prostor za toleranciju i razumevanje navijača "za siću".

Ko uđe u autobus i uzme "crvenu", saučesnik je lopovskog režima.

Pre samo stotinak dana bili su samouvereni, bahati i agresivni prema neistomišljenicima, a danas se tresu od straha, razmišljajući koga će - da bi sačuvao sebe - sledećeg da se odrekne i prepusti ga policiji i tužilaštvu.

Spisak postoji, napravio ga je njegov "računovođa" i upisao pored svakog imena – ukradenu cifru .

Spisak je, naravno, dug i "spušta se" do najmanje varoši.

I počelo je "precrtavanje".

Makar to bila i dogovorena hapšenja, uz bonus za ćutanje, svakako su rezultat studentskog pritiska na vlast i približavaju aktuelne događaje konačnom ishodu.

Naredni potezi režima moraće da budu oštiri prema lopovima u sopstvenim redovima.

A gotovo da nema nevinih ni na jednom nivou vlasti.

Ukradene su milijarde, koje se čak i ne kriju. Najvažniji članovi Vučićeve organizacije žive u vilama na Dedinju, u Trstu, stanovima u elitnim delovima grada, dvorcu kakav je izgradio vlasnik Pinka, vlasnici su jahti i avio kompanija...

Najveće krađe narodnih para realizovane su kroz javne radove, koji u Srbiji koštaju mnogo više nego bilo gde u Evropi, i zloupotrebe prirodnih i državnih resursa.

Mnogo je dokaza na raspolaganju tužilaštvu, ako želi da radi svoj posao. U pitanju su jednostavne matematičke operacije.

Zato podrška studentima koji žele da promene sistem koji je razorio Srbiju, predstavlja egzistencijalno i civilizacijsko pitanje, i nije deo političkih simpatija prema strankama.

Vreme za povratak politike u društveni život doći će tek nakon "izlečenja" države i naroda od virusa kojim je jedan - agresivni mrzitelj normalnosti - zarazio celu naciju.

Tada će i Nobelovci moći da se vrate u klupe.

(oktobar 2025.)

36.

Trideset pet godina višestranačkog sistema u Srbiji obeležila su beskrajna razočaranja demokratski opredeljenih građana koji su pobeđivali na izborima, izlazili na ulice i verovali da će rušenjem jednog nakaradnog režima doći normalnost, sloboda i pravda.

Tako je bilo 1996. kada je opozicija pobedila na lokalnim izborima u 40-ak gradova i opština, pa 2000. kada je posle krađe na izborima srušen Milošević..., ali svaka pobeda se ubrzo pretvarala u dogovor sa onima protiv kojih je izvojevana.

Umesto lustracije i raskida sa prošlošću sledila su - pomirenja.

Stranke koje su se zaklinjale da nikada neće sarađivati sa „predstavnicima bivšeg režima“ ulazile su u koalicije sa njima već u prvim mesecima vlasti. Bivši kadrovi su oblačili “novo odelo”, a njihovi dojučerašnji protivnici su ih prihvatili kao partnere. Time je jasno potvrđeno da se u Srbiji suštinski ne menja vlast već samo raspodela plena.

Najbolji primer tog paradoksa je aktuelni režim.

Vučićeva vlast nije monolit radikalskog nasleđa, već spoj i savez bivših radikala i bivših demokrata. U istom sistemu danas funkcionišu ljudi koji su nekada govorili suprotne stvari: jedni su podržavali nacionalizam, šovinizam i branili Miloševića, drugi su se zaklinjali u Evropu i demokratiju.

Danas su svi zajedno stubovi Vučićevog autoritarnog aparata.

Time su poslali jasnu poruku građanima da je ideologija samo maska, a moć i plen jedini cilj.

Analogija je ukazivala i upozoravala da i najglasniji opozicionar sutra može postati Vučićev saveznik ako mu se ponudi deo kolača.

Građani su to prepoznali i zato je opadalo poverenje u političke partije.

I upravo u tom ćorsokaku i beznađu nastao je pravi politički otpor aktuelnom režimu.

Izazvani nereagovanjem režima na pad nadstrešnice u Novom Sadu i smrt 16 ljudi, ustali su studenti, a ubrzo su im se pridružili svi slobodoumni građani.

Studenti su od vlasti tražili pravdu i odgovornost za tešku tragediju, do koje je došlo zbog očigledne korupcije na svim nivoima odlučivanja.

Studentski otpor je doneo novu energiju u politički život i pokazao da u Srbiji raste generacija koja ne pristaje na nepravdu, laži i nasilje. Njihova snaga nije u partijskim aparatima i hijerarhiji, već u poverenju koje su zadobili brojnim oštroumnim i hrabrim akcijama, kao i čistoćom svojih zahteva.

Najavljena studentska lista mogla bi da označi početak nove političke kulture u Srbiji.

Ako ostanu dosledni i ne uđu u dogovore sa „starim igračima“, studenti bi mogli da budu prvi koji bi presekli začarani krug večitih saveza. Njihov uspeh neće zavisiti samo od broja osvojenih mandata, već i od spremnosti da izdrže pritiske i sačuvaju doslednost.

Ukoliko to postignu, postaće ono što Srbija do sada nije imala: politička grupacija koja ne trguje, već zastupa građane. To bi bio trenutak u kome se pokazuje da politika ne mora biti raspodela koristi, već prostor za principe i javni interes.

Zato je studentska lista više od još jedne političke epizode.

Ona je test da li društvo ima snage da zatvori krug oportunizma i da konačno započne novu stranicu demokratske istorije.

(oktobar 2025.)

37.

Osim pojedinih članova vladajuće stranke koji po direktivi, ali i iz ličnog interesa, objavljuju svakoake populističke parole, i takođe po direktivi mrze, vređaju i prete svima koji misle drugačije, ne susrećem baš nikoga ko podržava režim.

U (otetom) Jakšićevom sokaku, gde pijem prvu i drugu jutarnju kada sam u zavičaju, samo jedan lik, povremeno izusti nešto u korist vlasti.

Naime, po uzorku koji mi je dostupan, malom ali relevantnom za analizu - jer sadrži nekoliko hiljada ljudi - režim bi osvojio tek par procenata glasova (u taj procenat, naravno, nisu uračunati umrli i uvezeni - koje vlast sabira u sigurne glasove).

Na društvenim mrežama uočljivo je da menjaju mišljenje i neki koji su ranije pokazivali simpatije prema režimu.

Sigurno je, da su stvaranju nove atmosfere u srpskom društvu krucijalno doprineli studenti i njihov protest protiv korupcije, kriminala i nepravde, kojima je kontaminirana vlast na svim nivoima.

Najobrazovaniji, a pokazalo se i najhrabriji i najpametniji, deo društva dolio je tu neophodnu "kap koja je prelila čašu" žuči kod mnogih građana Srbije.

Tinjalo je, ali se trpelo, sve do ivice ambisa.

Kada se bude stavila tačka na aktuelna dešavanja, koja pretenduju da postanu najznačajnija u našoj novijoj istoriji, trebalo bi (u dogledno vreme) da postanemo normalna, "dosadna" država u kojoj se živi pristojno, poštuju zakoni i Ustav, a političari su "samo neophodnost" bez imena i prezimena.

Alternativa bi bila nastavak diktature i represija pod komandom čoveka kome su mržnja, nasilje, pokvarenost, sebičnost i nemoral - sve od čega je sazdan.

Hajde da se ne foliramo, ima pametnih ljudi i u vladajućoj stranci, raznih funkcionera na svim nivoima vlasti, koji vide sa kim imaju posla i koliko smo zaglibili u zlo, ali pamet ne podrazumeva moral i poštenje, pa je izbor većine ćutanje koje im donosi profit.

I upravo neki od njih će jednog dana, da bi se spasli sobe sa rešetkama, ispričati autentičnu priču o braći, kumovima, partijskim drugarima i ostalom šljamu koji je u jednom tragičnom - ne ponovilo se - periodu okupirao i uništavao Srbiju.

(novembar 2025.)

38.

Ne da nam se da postanemo svet, Rođake.

Valjda, nismo ni zainteresovani.

Baš nam je dobro na našem parčencetu planete - biti "svoj na svome". I niko nam ne treba.

Podeljeni "na sitna crevca", da bi dokazali da i od malog ima manje, postali smo roba na tržištu domaćih hulja. Predajemo se voljno, kupuju nas za siću, i profitiraju višestruko.

Nećemo da razumemo da je naš strah od promena proizvod obmane, stvorene da bi nas obeshrabrila.

Ne trebaju nam normalne cene u prodavnicama, zdravija hrana, jeftiniji benzin, čisti gradovi i sela, ulice i trgovi bez rupa, novinarstvo bez laži, poštene i sposobni političari, pristojne plate i penzije?

Šta će nam sud, tužioci, policija, normalno zdravstvo i obrazovanje?

Šta će nam zadovoljni radnici i seljaci?

Šta će nam pamet?

Fuj to, ako nema "preko veze"!

Fuj, znanje i obrazovanje!

Kuš na nas!

Imamo mi svoje strukovne fakultete, Sega mega, Union, bla, bla...

Diplomirani smo "stručnjaci" - nije bilo skupo.

Samo da se dokopamo nekog, bilo kog "prestola", pa makar i u svom sokaku ili kućnom savetu - biće tu neka vešernica i mobtel antena, od kojih ćemo da (zlo)upotrebljavamo kiriju. A tek mesna zajednica, opština, grad, država, pa to je Eldorado.

Jer, vlast je najslađa najgorima.

Pristojnima je teret i obaveza.

Onaj koji je želeo da nas pro-sveti nije preživeo naš bes, a sve ostale, koji bi da nastave u tom pravcu, proglašavamo izdajnicima i neprijateljima, vređamo do trećeg kolena, palimo kuće, sečemo gume na automobilima...

Šta ima veze što će plodnu zemlju da nam otruje litijum?

Ne smetaju nam ministar i policajci koji radi za narkobosa, ubistvo na naplatnoj rampi, sedmoro mrtvih u helikopteru, gaženje devojkice džipom na pešačkom prelazu, mašine za mlevenje ljudi, drogirani kum u meklarenu, kumići makroi u lamborginiju, otkrivene krađe u Krušiku, kriminalci na slobodi i položajima, a studenti u zatvoru, "korumpirana" nadstrešnica ubica...

Sram nas bilo, Rođače, zviždali smo ocu poginulog radnika.

Uhapsili smo policajku koja je razotkrila kriminal i korupciju u državnim organima.

Sudimo profesionalcima u policiji, a oslobađamo naručene ubice iz službe - jer Ćuruviju nije ubio niko, otišao je sam, "na neko bolje mesto".

I ako pitaš Rođače, odlično nam je.

Samo da ne bude gore.

(novembar 2025.)

39.

U Skupštini Srbije poslanici KAO raspravljaju o tačkama dnevnog reda za koje se unapred zna da će biti usvojene prema želji vladajuće većine, i pored toga što su od strane "studenata u blokadi" poslanici opozicije pozvani da ne prisustvuju sednici i tako ne daju legitimitet režimu.

Poslanici prisutnih opozicionih stranaka i ovog puta građanima opravdavaju svoje prisustvo na sednici Narodne skupštine prilikom da njihovu kritiku režima tako čuje širi auditorijum, što će "otvoriti oči" mnogim građanima koji podržavaju vlast.

Takvo objašnjenje verovatno, ima rezona, negde, ali ne i u Srbiji, gde opozicija to radi više od decenije i nije postigla ništa.

Baš zato, deo javnosti razloge za prisustvo pojedinih opozicionih stranaka na sednici nalazi u oko 6.000 evra koliko svaka parlamentarna stranka dobija mesečno po poslaniku, poslaničkim platama, pratećim beneficijama, sa "akcentom" na skupštinski restoran.

Ali, nije to tema ovog teksta, jer ne zavređuje ni vreme autora ni strpljenje čitalaca.

Tema je ćacilend, šatorsko naselje koje je pre više meseci postavljeno na ulici u najbližem komšiluku srpskog parlamenta.

Ćacilend nije protest.

Nije ni podrška.

To je karikatura društva dovedenog do apsurd.

Predstava za bezmozgaše. Kamp za nasilnike. Povremeno i trpezarija za sirotinju.

Ogledna laboratorija političke manipulacije.

Sponzorisan iluzija.

Fabrika lažne energije, lažne podrške i lažnog morala.

Zapravo, metafora načina vladanja aktuelnog režima.

A ko su ljudi u Ćacilendu?

To su isti oni koji se pojavljuju na režimskim mitinzima.

Partijski kadrovi nižeg ranga. Članstvo iz lokalnih odbora. Sitni i krupni kriminalci. Ucenjeni radnici javnih preduzeća. Primaoci socijalne pomoći.

Oni nisu tu da brane državu, već svoje mesto u hijerarhiji privilegija i ćara.

Kada vlast mora da plaća ljude da bi izgledalo da ima podršku, to je znak slabosti i propadanja, a ne snage.

Kada mora da fabrikuje svoj „narod“, znači da je većina na suprotnoj strani.

Kada umesto dijaloga postavlja šatore ispred državnih institucija ne dobija podršku nego cirkus.

Zato ćacilend nije samo slika režima, već njegova suština.

Autori tog remek dela populizma, te bljuvotine bez presedana, sigurno nisu normalni ljudi.

I nije to njihovo sredstvo političke borbe.

Nije ni neslana šala.

Ćacilend je njihova dijagnoza.

(novembar 2025.)

40.

Sloboda je najlepša dok se osvaja.

Dok je ideja, dok je obećanje, dok je uzvik na ulici i pesnica podignuta protiv nepravde.

Dok je zajednička.

Onog trenutka kada se vrata otvore i kada se uđe u prostorije vlasti, sloboda počinje da gubi miris "baruta" i dobija "miris" interesa. Tu počinje njeno kvarenje.

Plodovi slobode postaju gorki kada se susretnu interesi oslobodilaca.

Uporno smo odbijali da to naučimo iz istorije.

U Srbiji, sloboda nikada nije bila problem dok je bila metafora. Problem nastaje kada postane pitanje konkretne raspodele ko će gde, ko će šta, ko će prvi, a ko će „malo da sačeka“. Tada shvatamo da oslobodioci nisu isto što i slobodni ljudi.

Svaka vlast u Srbiji, bez izuzetka, došla je na priči o slobodi. I svaka ju je, čim je konsolidovala moć, počela tumačiti kao svoju privatnu imovinu.

Sloboda medija traje dok mediji ne počnu da postavljaju nezgodna pitanja.

Sloboda govora dok se govor ne usmeri ka samom vrhu.

Sloboda izbora dok rezultat ne bude onakav kakav se očekuje.

Sloboda – da - ali uz fusnote.

I sitna slova.

Zato sloboda nikada ne ispuni očekivanja većine. Ne zato što je sloboda loša ideja, već zato što većina u nju ulazi sa nadom, a manjina sa planom.

Dok građani veruju da se bore za pravdu, neko već merka fotelje i uticaj.

Dok jedni maštaju o normalnoj državi, drugi prave spiskove podobnih i nepodobnih. Revolucije se uvek završavaju tako što se ideali sklone sa stola da bi se napravilo mesto za interese.

Na tom pragu je i aktuelni politički trenutak u Srbiji.

S jedne strane, sve je više ljudi koji osećaju da je sistem truo, korumpiran, nepravedan i nasilan prema istini. S druge, već se naziru konture budućih sukoba među onima koji tvrde da se bore protiv tog sistema. Ne oko principa, već oko kontrole. Ne oko vrednosti, već oko tumačenja pobeđe koja još nije ni ostvarena.

Uvek isti scenario, najglasniji u borbi postaju najtiši kada treba podeliti odgovornost, a najbrži u deobi privilegija. Narod, koji je nosio teret, ostaje statista u sopstvenoj priči, sa osećajem da je ponovo prevaren.

Tako je bilo i u svim revolucijama u kojima sam učestvovao.

Tako će biti i u ovoj koja sledi, ako se na vreme ne prihvati neprijatna istina da sloboda nije trenutak, nego proces.

Manji je problem oboriti autoritarnu vlast, nego ne postati isti onaj protiv koga si se borio.

Moraćemo da naučimo da sloboda nestaje kad oslobodioci pomisle da su njeni jedini vlasnici.

Jer sloboda ne nestaje kada, i zato što, je protivnik pobeđen.

Sloboda nestaje kad oslobodioci pomisle da su njeni jedini vlasnici.

(decembar 2025.)

41.

U svim političkim sistemima postoje izbori, ali ne bira se na svim izborima.

U državama koje su se odrekle institucija, u sredinama gde se politika svodi na ucene, strah i poslušnost, izbori prestaju da budu ogledalo narodne volje i pretvaraju se u nasilje i potkupljivanje.

Kada društvo prihvati mafijašku logiku kao normu, onda i izborna lista postaje njeno ogledalo. Ona pokazuje da je javni interes zamenjen interesom jedne grupe, a da je država svedena na plen. Na takvoj listi nema granica između kriminala i vlasti.

Ono što je nekada bilo skandalozno, postaje preporuka.

Ono što je nekada bilo sramotno, postaje kvalifikacija.

Suštinski problem nije u onima koji su na takvoj listi, nego u onima koji to prihvataju. Nijedna mafijaška struktura ne traje dugo ako nema podršku sledbenika, ali i onih koji misle da se to njih ne tiče.

Moralno odsustvo većine omogućava ciničnu samouverenost manjine.

Strah od sukoba, želja za komforom i pasivnost prema javnim stvarima predstavljaju idealan prostor da mafijaška logika postane državna politika. Tako se krug zatvara i dobijamo vlast bez odgovornosti, institucije bez uloge i deo naroda bez zahteva.

U takvom ambijentu ni izbori neće promeniti društvo, ako se društvo ne promeni pre izbora.

Jer, mafijaška lista nije samo spisak imena, ona je odraz vrednosnog pada koji se dogodio daleko pre bilo kakvog glasanja. Ona je dokaz da smo prestali da razlikujemo zlo od normalnosti i nepravdu od reda. Dokaz da smo na unutrašnjoj lestevici prioriteta zamenili zajedničko dobro za prividni lični mir.

Problem, međutim, nije nerešiv, jer mnoga društva koja su izgubila kompas u jednom trenutku istorije, uspela su da ga ponovo pronađu u sledećem.

Za to je potrebno da se prekine navika prihvatanja, jer ništa nije opasnije od uverenja da su stvari neizbežne.

Neizbežno je samo ono čemu se niko ne suprotstavi.

Snaga svakog društva meri se sposobnošću da razlikuje strah od odgovornosti, a ona počinje onda kada čovek odbije da živi u sistemu koji ga vređa.

I kada se to dogodi, nijedna mafijaška lista više neće imati šanse.

Ne zato što je niko neće ponuditi, već zato što neće dobiti podršku.

(decembar 2025.)

42.

U Novom Pazaru, koji je tada postao Svet, su se svojom voljom i o svom trošku okupili slobodni ljudi, vizionari, koji misle svojom glavom i sami donose odluke. Pokazali su da je Srbija zemlja viteštva, patriotizma i ljubavi.

Teško je o tom događaju napisati još reč, a ne pustiti suzu sreće.

Suzu ponosa.

A malo dalje, Evropa je gledala i dočekivala srpske studente.

Zaslужili su poštovanje domaćina u evropskim gradovima i suze naših ljudi svuda kuda su prošli.

Suze ponosa.

Naši studenti su mladošću, lepotom i istinom pobedili zlo i nesebično podelili to sa celim svetom.

To je događaj decenije.

Čin vredan Nobela.

Vest godine je da je, energijom i hrabrošću svojih studenata, jedan narod stekao pravo na budućnost.

Nekako baš u to vreme, beogradski sabor nadničara i režimskih profitera završen je fijaskom.

Nisu pomogle nikad veće dnevnice, sendviči, autobusi, sokovi, rakija, pljeskavice i lični poziv Aleksandra Vučića danima objavljivan preko svih huljovizija i huljormera.

Prema Arhivu javnih skupova, koji objektivno i tačno meri broj prisutnih na javnim okupljanjima građana, cela Vučićeva Srbija broji oko 55 hiljada ljudi.

Spiskane su ogromne narodne pare na veliku bruku.

Videlo se na snimcima da su mnogi od njih napustili ograđeni, ponižavajući, prostor ispred bine, mnogo pre završetka oficijelnih govora, zapravo čim su popili i pojeli sve što je bilo na "meniju".

Prava slika njihovog prostakluka ostala je iza njih - gomile smeća prekrile su centar prestonice.

Mučno je bilo gledati sve to. Čak i iz ogromne daljine.

Sramno.

Beograd je teško ranjen najezdom najgorih.

Ali, taj sabor nadničara i režimskih profitera doneo je i jedan dobar glas: Vučićev naprednjački "Titanik" je sve bliži ledenom bregu.

Diktator je izgubio podršku koju je dugo obezbeđivao lažima i obmanama. Preostali su mu samo funkcioneri-partijaši kojima je omogućio da se obogate lopovlukom, i učenjeni radnici u javnim preduzećima i ustanovama širom Srbije. Niko ko podržava Vučića ne čini to iz ideala ili poštovanja, već zbog para. Nadničari su i ovom prilikom pokazali da ih interesuju samo dnevnice i krkanluk.

Sledi nam osveta gubitnika, koja neće promeniti krajnji ishod.

Predstoje dani kada će režim, baziran na zloupotrebi siromašnih i pokvarenosti "elite", posegnuti za nasiljem.

Samo još pendrek stoji između Vučića i pravde.

(decembar 2025.)

43.

Jedna od najbizarnijih, a čestih pojava kod nas su, takozvana, partijska prijateljstva između članova, zasnovana na interesima. Ona se događaju, najčešće, između najuticajnijih članova stranke, i učvršćuju kada im postane dostupna narodna kasa.

Stare veze i druženja se lako zaborave, kada se nanjuši plen i počne planiranje kako do njega doći.

Na prvi pogled, partijska prijateljstva deluju neraskidivo i za ceo život. Takve su i zakletve partijskih prijatelja, a zajednički "poslovi" proglašavaju se večno zakopanim tajnama.

A zapravo, takva prijateljstva su, već je viđeno bezbroj puta, krhka i traju dok postoje interesi na osnovu kojih su nastala.

Ona kriziraju već kada se interes pojavi "na ničijoj zemlji", pa svako pokušava da prigrabi korist za sebe, a ne retko, trajno pucaju i prelaze u otvorenu mržnju, kada se siđe sa vlasti.

Tada nastupa i strah, da će "prijatelj" progovoriti, da bi zaštitio sebe i svoj (politikom) stečeni imetak.

U najvećoj zabludi su prijatelji koji umisle da se to njima nikada ne može dogoditi i da se uvek dešava drugima.

Tokom više od tri decenije učešća u javnom životu nagledao sam se pucanja takvih prijateljstava i naknadne "pameti" raznih likova, koje nepogrešivo prepoznajem po neprestanoj galami o sopstvenim zaslugama i poštenju, ali i po nadmenosti i aroganciji zbog osećaja nedodirivosti, koji im pružaju prepune slamarice.

I baš tada su najranjiviji i "zreli" za sobičak sa rešetkama.

(decembar 2025.)

44.

U Vučićevim svakodnevnim TV predstavama pod nazivom "samo za budale", najnovija koja se bavi NIS-om je u samom vrhu prevara i laži osobe koja, jednostavno, ne ume da govori istinu.

Naime, baš on, koji je svojom pogrešnom politikom doveo zemlju do praga energetske katastrofe, sada se predstavlja kao, potencijalni spasitelj. Jasno je kao dan, svima koji imaju bar koji gram mozga više od kokoške, da je problem koji je nastao sa američkim sankcijama Naftnoj industriji Srbije, isključivo Vučićeva odgovornost. To je direktan rezultat njegove šibcarske politike.

Ali, zastrašujuće je i saznanje kakve sve nebuloze šef ćacilenda uspeva da uvali u prazne glave svojih sledbenika, koji u sve što izgovori slepo veruju. Na žalost, živimo u državi sa milion nepismenih i ko zna koliko polupismenih, što bi mogla biti i petina ukupnog broja stanovnika. Svuda su oko nas, u prodavnicama, kafanama, komšiluku, na ulicama, glasačkim mestima... Kada tom broju dodamo hulje svih vrsta dobijamo naprednjaštvo kao logičan proizvod takvog kvaliteta stanovništva.

Naprednjaštvo nije politički pravac, nije ideja, nego civilizacijski odron koji će jednog dana izučavati naučnici.

Naprednjaštvo je živi dokaz da jedan deo populacije homo sapiensa okreće točak evolucije unazad.

Stado zatucanih zadovoljno žvaće mrvicu života i održava na vlasti hordu sebičnih, agresivnih prostaka, koji vuku ceo jedan narod - u kataklizmu.

Duže od decenije, niži oblici života, svojom podrškom, pune džepove najvećim huljama ovog doba.

Jer, naprednjaštvo nije zabluda, to je izbor. To je životni stil, sistem vrednosti, način opstanka najgorih među nama. Zverski nagon i pohlepa dominiraju u gotovo svakoj aktivnosti tih stvorenja, od najsitnije korupcije, preko bahatosti u institucijama, do orgijanja sa zdravim razumom čitave zajednice.

Naprednjaštvo je, u suštini, sistem u kojem je neznanje privilegija, gramzivost vrlina, a čovečnost slabost. Sistem u kojem je perfidna laž važnija od istine, a poslušnik cenjeniji od stručnjaka.

Na suprotnoj strani je normalnost, na čije čelo se pozicionirala generacija koja više nema nijedan strah, jer nema više šta da izgubi.

Odrastali su gledajući kako se najgori penju na tronove, a najbolji odlaze na aerodrome.

Oni ne veruje u lažna obećanja.

Ne pristaju na mrvicu.

I zato naprednjačka zver više nije samouverena.

Znaju da se zid koji su godinama zidi-li od straha, laži i propagande ubrzano kruni i raspada. Znaju da više ne kontrolišu ritam događaja.

Vidi li se kraj naprednjačkom bezumlju?

Da, vidi se.

Hoće li odgovarati za sve zločine protiv sopstvenog naroda?

Da, hoće.

Ali, prostakluk se ne pobeđuje pristojnošću.

„Gvozdena vrata (zla)“ se ne otvaraju lepim rečima.

Ne uzvraća se hlebom na kamenje.

Završnica borbe za pravedno društvo biće duga i gruba.

Zverstva režima određivaće snagu otpora.

Ali, sa poznatim ishodom.

Mnogi će se mnogo duže "trezniti" robijom nego što su se "opijali" vlašću.

(decembar 2025.)

45.

U vrednosnom sistemu prosečnog građanina Srbije 21. veka gotovo da nema mesta nizašta što mu ne donosi korist.

Empatija je samo još jedna strana reč, a poštovanje zaboravljeno osećanje.

Ako ste pomislili da preterujem, setite se da smo se, iz "ljubavi" prema zlom gospodaru, ili iz straha i sebičnosti, odrekli najumnijih i najboljih, širom sveta poznatih sunarodnika, da smo ordenjem okitili najveće bitange, i po lošima i najgorima nazvali ulice i trgove. Šegačili smo se sa poginulima ispod nadstrešnice, ismejivali majku poginulog mladića, zviždali ocu poginulog radnika, zaboravili helikopter, naplatnu rampu, Savamalu, Jovanjicu, Belivuka, Krušik...

Prosečni Srbenda 21. veka je tužni, nesrećni pajac koji po pravilu glasa za vlast, gleda režimske televizije, prima penziju ili platu iz budžeta..., nek je živ i zdrav..., samo da ne bude gore.

Ako je član, može slobodno da potkrada državu - za mir i stabilnost i za našu Srbiju.

Ove godine živeće najbolje u istoriji, u crkvi će ljubiti upaljenu sveću i neće ići u rat ako Amerika napadne Grenland.

Srećan praznik!

Palančani će uskoro, a po zakonu najkasnije u maju, glasati na vanrednim lokalnim izborima.

Neće to ni ovoga puta biti praznik demokratije, nego vašar pohlepe, prevare, poniznosti, podmićivanja i širenja straha sa jedne, i neosnovanih očekivanja da se stvari događaju same od sebe sa druge strane.

U Palanci, a valjda je tako u većini mesta, već dugo se politikom bave uglavnom oni kojima treba posao, ili bolji posao od onog koji imaju, što rezultira lošim, ili još gorim, "kvalitetom" političkog i društvenog života.

Nema tu, osim "slatkih" priča, koje uši na praznoj glavi najviše vole da čuju, mnogo iskrene brige i zalaganja za javni interes.

Zato je Palanka postala grad iz koga mladi i obrazovani masovno odlaze.

Grad minimalca i pasa lualica.

Grad u kome je gotovo nemoguće ostati normalan i ne podleći pritiscima i uticajima nenormalnosti.

Jedan umni sugrađanin, čije mišljenje veoma uvažavam, inače izvanredni poznavalac i komentator događaja na lokalnu i globalno, nedavno mi je pisao da se izbori u Palanci dobijaju u selima, seoskim fudbalskim klubovima, mesnim zajednicama, kudovima, ispred prodavnica i slično. Detaljno mi je objasnio i veoma "čudne" odnose među političkim akterima i na jednoj i na drugoj strani, što me nije iznenadilo.

Da nije kao što jeste, na vanrednim izborima u Palanci biralo bi se između koalicije oko SNS-a, Grupe građana "Studentska lista - najbolje za Palanku" i zajedničke liste par opozicionih stranaka.

U tom slučaju, uz izvesnu pobjedu studentske liste i nekoliko procenata koje bi dodala opozicija, najverovatnije bi došlo do promene vlasti.

Međutim, stanje na političkom terenu je potpuno drugačije.

Lokalni ogranak studentskog pokreta u Palanci, ako ga i ima, još uvek je nevidljiv glasačima, osnivanje snažne grupe građana i dalje je samo u najavi, opozicione stranke, uz izuzeće nekoliko pojedinaca aktivnih na društvenim mrežama, kao da ne postoje, a vlast kojom su Palančani uglavnom nezadovoljni pre svega zbog mnogobrojnih neispunjenih obećanja već je u kampanji i "na vreme" je počela da kupuje glasove.

Ako se uskoro nešto ne promeni, na predstojećim izborima najžešća borba za fotelje koje obezbeđuju privilegije i opušteni pristup opštinskom budžetu i javnim radovima svih vrsta, vodiće se između dve posvađane struje u Srpskoj naprednoj stranci.

Vrhunac naprednjačke ludosti bio bi da im stranka dozvoli da se otvoreno nadmeću i učestvuju na izborima sa dve izborne liste.

Ako ništa drugo postali bismo svetsko čudo, kao jedini grad na svetu u kome su i vlast i opozicija iz iste stranke.

Ako vam je smešno, uozbiljite se.

Realnost je takva.

A vremena da se ona promeni je sve manje.

(januar 2026.)

46.

Normalan čovek, moralan, vaspitan, čak i prosečne inteligencije, ne može da podržava režim Aleksandra Vučića. Ne zato što je „protiv vlasti po difoltu“, ne zato što mu je ideološki bliža neka druga opcija, već zato što ga na to obavezuje - zdrav razum. A zdrav razum je, u Srbiji, postao poslednja linija odbrane od potpunog moralnog sunovrata.

Podržavati ovaj režim znači pristati na sistem u kome se laž proizvodi industrijski, gde je istina neprijatelj države, a kritičko mišljenje opasnost po „stabilnost“. Znači prihvatiti da je normalno da jedan čovek govori u ime svih, da kontroliše sve - od parlamenta do tabloida, od sudova do sportskih tribina. Znači miriti se sa činjenicom da institucije postoje samo kao scenografija, a da se odluke donose izvan njih, u uskom krugu lojalnih i poslušnih.

Kome je to normalno - nije normalan - ili ima lični interes.

Moralan čovek ne može da podržava vlast koja je ponižavanje pretvorila u metod upravljanja. Koja građane deli na „naše“ i „izdajnike“, na podobne i sumnjive, na one koji aplaudiraju i one koji „rade protiv države“. Vaspitan čovek ne može da prihvati javni govor pun uvreda, pretnji i medijskog linča, u kome se protivnici ne pobeđuju argumentima već blatom.

Čak ni čovek prosečne inteligencije ne može da veruje u bajku o zlatnom dobu dok mu život postaje sve skuplji, sloboda sve uža, a budućnost sve neizvesnija.

Podrška ovom režimu nije pitanje političkog ukusa, već elementarne pristojnosti. Nije stvar levice i desnice, Evrope ili Rusije, već pitanje da li prihvatamo da živimo u društvu straha, klijentelizma i beskrajne propagande. Ko to podržava, svesno ili iz koristi, odriče se prava da se poziva na moral. Ko to podržava iz navike ili umora, odriče se sopstvene odgovornosti.

Zdrav razum ne traži herojstvo.

On traži minimum, da vidimo ono što je pred nama i da ne pristajemo na laž kao trajno stanje.

Jer kada jednom prihvatite da je nenormalno normalno, da je nepravda „realnost“, a autokratija „stabilnost“ - to nije samo podrška pogubnom i štetočinskom režimu.

Time podržavate i sopstveni poraz.

(januar 2026.)

Biografija autora

Dejan Crnomarković (Smederevska Palanka, 28. novembar 1961.) je srpski i jugoslovenski novinar i književnik.

Živeo i radio u Jugoslaviji, Srbiji, Grčkoj, Kini, Tajlandu, Južnoj Koreji i Senegal.

Novinarsku karijeru započeo je 1988. godine u Omladinskom listu *Treće oko*, a nastavio u TV ANEM, dnevnim novinama *Centar* i *Pres* i *RTV Jasenica* u Smederevskoj Palanci.

Od 2006. godine je izdavač i urednik časopisa *Palanačke nezavisne varoške novine*, a od 2015. i portala *Šumadijske vesti*. U ova dva medija, pored ostalog, objavljuje kolumne *Na tragu*, *(Iz)Vanredni komentar* i *Iza upitnika*.

Član je Udruženja novinara Srbije i Međunarodne federacije novinara.

Proza i poezija ovog autora prevedena je na grčki, ruski i engleski.

Knjiga poezije *O izgubljenim danima* objavljena je u Grčkoj 2015. godine.

Član je Alternativne umetničke grupe *Petum sa još četvoricom akademskih slikara iz Srbije*, Saveza književnika u otadžbini i rasejanju.

-Dejan Crnomarković, Beleške i komentari (decembar 2024 - januar 2026.)

-Izdanje: PDF i e-book

-Izdavač: Palanačke novine

-Godina izdanja: 2026.

-Dostupno: Amazon

Od istog autora:

Deo nemira (MZKPD, Crna Gora 1989.)

Igre rukom, Mimo, Beograd 1990.

O izgubljenim danima (Optimum, Smederevska Palanka 2005.)

Deo nemira – drugo izdanje (Biblioteka Milutin Srećković, Smederevska Palanka 2015.)

Για τις γαμμένες μέρες (Direct publishing, Atina 2015.),

Bog je želeo da budem ptica (Biblioteka Milutin Srećković, Smederevska Palanka 2020.)

Palanačke novine 2026.